

Ι Ρ Ι Ο Σ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΓΕΑ: Διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐτησίως δραχμᾶς 6. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φράγκα χρυσᾶ 7.

Ἔτος Β'

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὀδὸς Πετράκη, ἀριθ. 26 (πλησίον Μητροπόλεως)

Ἀριθμ. 18-19

1 καὶ 15 Ἰουνίου 1899

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Φ. ΚΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐρνάνης, μετάφρασις Γ. Παράσχου. — Τὸ Κύνειον Ἄσμα (μυθιστορία) Georges Ohnet. — Ὡς τὸ νερό, (ποίημα) Μώψ. — Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, Νεκροῦ μεταφορά, ὑπὸ Ἰ. Π. Ἰωαννίδου. — Τὸ χαμέζο, (ποίημα) ὑπὸ Τάκη Μπέτσου. — Τὰ δίοπτρα, ὑπὸ Ῥακοσυλλέκτου. — Ἀπὸ τοὺς «Ἀντιλάλους». Τὸ βρολάπι (ποίημα) Σπ. Πασαγιάνη. — Βιογραφία Φωβέλ (μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) (συνέχεια) ὑπὸ * — Ἀπὸ τὰ «Ἀνθέμια», (ποιήσεις) ὑπὸ Κωστῆ Παπαδοπούλου. — Νέαι ἐκδόσεις.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

1899

Ν. ΒΑΚΤΑΛΟΠΟΥΛΟΥ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥ

ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ

ΑΝΤΙΠΥΡΕΤΙΚΟΝ, ΣΦΡΙΓΟΦΟΡΟΝ, ΤΟΝΩΤΙΚΟΝ

Τὸ θεῖον τοῦτο φάρμακον θεραπεύει ἀσφαλῆστατα τοὺς πάσχοντας ἐκ διαλειπόντων καὶ ἐλωδῶν πυρετῶν ἐν γένει, τὸν ἕτερον τὴν ἀνικανότητα, τὴν κεφαλαλγίαν καὶ τὴν χλωρίωσιν. Διεγείρει τὴν ὀρεξίν καὶ τονώνει τὸν στομάχον. Ἀναμφισβητήτως προλαμβάνει τὴν φυματίωσιν (φθίσην) καὶ θεραπεύει ταύτην ἐν τῷ πρώτῳ σταδίῳ. Εἰς τοὺς γέροντας ἐπαναφέρει τὸ σφῆγος. Προσδίδει τοῖς ἀδυνάτοις καὶ καχεκτικοῖς τὴν ῥώμην καὶ ῥοδίην χροιάν. Ἀντικαθιστᾷ τὰς σιδηρούχους συσκευασίας χωρὶς νὰ βαρύνῃ τὸν στομάχον, τὸν οἶνον τοῦ Κολᾶ καὶ τὸν τῆς κίνης, καθὼς καὶ τὸ ἔλαιον τοῦ Ἡπατος τοῦ ὀνίσκου. Ἀλάνθαστον κατὰ τῶν νευρασθενειῶν, τῆς σπερματορροίας καὶ ἐν γένει τῆς ἀναιμίας καὶ τῆς ἀκρατίας τῶν οὐρῶν. **Ἡ Φιάλη δρ. 6**

Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἀντὶ δρχ. 8
Εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν ἀντὶ φράγκων χρυσῶν 12

ΥΓΡΟΝ ΑΝΤΙΒΛΕΝΝΟΡΡΟΙΑΚΟΝ

Ἐσθεμμένον ὑπὸ χιλιάδων ἐπιτυχίων
ΕΦΕΥΡΕΘΕΝ Τῷ 1886

Τὸ θυματουργὸν τοῦτο φάρμακον θεραπεύει ἀλάνθαστως καὶ ἀνευ συνεπειῶν τὴν ὀξείαν, χρονίαν καὶ χρονιωτάτην βλεννόρροϊαν καθὼς καὶ τὴν λευκόρροϊαν τῶν γυναικῶν. Τῶν μὲν ἀνδρῶν εἰς 8 ἡμέρας, τῶν δὲ γυναικῶν εἰς 6.

Ἐπιτυχία ἑκατὸν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν

Τὸ φάρμακον τοῦτο εἶνε καὶ ἀλάνθαστον προφυλακτικὸν κατὰ τῆς βλεννορροίας καὶ ἐν γένει τῶν ἀφροδισιακῶν. Τὸ γνήσιον πωλεῖται μόνον ἐν τῷ φαρμακείῳ ὁ «ΓΑΛΗ-

ΝΟΣ» Ν. Βακταλοπούλου, διασταύρωσις ὁδῶν Ἰππικῆ-
τους καὶ Σόλωνος ἀριθ. 79.

Ἐν τῷ φαρμακείῳ παραμένει εἰδικὸς ἰατρός καὶ ἐφευρέ-
της τοῦ Φαρμάκου, δεχόμενος δωρεὰν τοὺς πάσχοντας ἀν-
δρας καὶ γυναῖκας. Διὰ τὰς γυναῖκας ἰδιαίτερα αἰθουσα 10—
12 καὶ 3—5 μ. μ.

Ἐκάστη φιάλη δρ. 5.50. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλε-
ται ἀντὶ δρ. 8 καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 8.

Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις!

Ἵδωρ Λουτρακίου ἢ φιάλη λεπ. 35

ΓΑΛΗΝΙΝΗ

Φάρμακον κατὰ παναρχαιοτάτην συνταγὴν παρασκευαζό-
μενον. Ἡ ΓΑΛΗΝΙΝΗ θεραπεύει μετὰ καταπληκτικῆς τα-
χύτητος ριζικῶς καὶ ἀνευ ὑποτροπῆς ἅπαντα τὰ εἶδη τῶν
ὀξέων καὶ χρονίων ρευματισμῶν, τὰς ἰσχιαλγίας ἀρθρίτιδας
καὶ τὰ τοῦτοις ὅμοια. Εἶνε τὰ μάλιστα ἀποτελεσματικὴ εἰς
εἰς πάντα πόνον τοῦ σώματος ἐξ οἰκισθῆσθε αἰτίας προερχό-
μενον. Οὐδὲν δὲ μειονέκτημα παρουσιάζει χρησιμοποιουμένη
(οὔτε τὴν ἐπιδερμίδα χρωμαίνει, οὔτε φλυκταίνωσιν παρά-
γει, οὔτε καύσιν αἰσθάνεται ὁ πάσχων ἐπὶ τοῦ πάσχοντος
μέρους μετὰ τὴν ἐπίτριψιν), ὡς συμβαίνει δι' ἄλλων φαρμά-
κων, ἀπομιμήσεων τῆς ΓΑΛΗΝΙΝΗΣ.

Αἱ ἐπιτυχίαι τῆς ΓΑΛΗΝΙΝΗΣ εἶνε ἑκατὸν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν.
Τιμὴ ἑκάστου φιαλιδίου ἐν Ἑλλάδι δρχ. 5 καὶ ἐν τῷ
ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 5. Μετὰ τὴν αὐτὴν τιμὴν ἀποστέλλεται τα-
χυδρομικῶς ἐν τὰς ἐπαρχίας καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ.

Θεραπεία ἡγγυυμένη

Εἰς τοὺς μὴ θεραπευομένους ἐπιστρέφεται τὸ ἀντίτιμον,
ἐὰν τοῦτο βεβαιωθῇ.

ΜΕΓΑ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ ΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΤΗΣ Β. ΑΥΛΗΣ

ΥΙΩΝ ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΛΜΟΥΤΣΟΥ

Τὸ τελειότερον κατάστημα τῆς οἰνοπνευματοποιίας ἐν
Σύρῳ τῶν υἱῶν Μιχ. Παλμούτσου, παράγει τὰ ἐκλεκτό-
τερα ποτά, ἐφάμιλλα τῶν καλλιτέρων εὐρωπαϊκῶν ἐργο-
στασίων, ἤτοι: ἐξ ἀγνῆς σταφυλῆς Κονιάκ—Μαστίχαν—
Κακάο—Μαρασκίνο—Βανίλλιαν—Ἄνθος—Τριαντάφυλ-
λον—Ῥώμη—Ζαμάικα—Ρακὶ καὶ ἐν γένει ἅπαντα τὰ
οἰνοπνευμακτώδη ποτά καὶ ἡδύποτα (Liqueur).

Κατάστημα καταναλώσεως ἐπὶ τῆς παραλίας, τελείως
εὐρωπαϊκῶν, τὸ μόνον ἐν Σύρῳ ἀφειλόμενον εἰς τοὺς φιλο-
προόδους καὶ ρέκτας υἱοὺς Μ. Παλμούτσου.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΕΞΑΓΩΓΗ Εἰς ὈΛΗΝ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΟΔΟΧΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Δ. & Ν. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ (κάτω: Δημοτικῷ Θεάτρῳ)

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ «ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ»

45—Ὀδὸς Σταδίου—ΑΘΗΝΑΙ—Ἐνταῖ Ἀρσακίου 45
Διευθυντῆς ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΒΟΤΕΑΣ

Κατάλληλον δι' οἰκογενείας. Σαλόνι τῆς ὑποδοχῆς. Ἀνα-
γνωστήριον, Σαλόνιον διὰ τὰς κυρίας μὲ πιάνο, Καπνιστή-
ριον, Ἐστιαστήριον μεγαλοπρεπῆς φωτισθόμενον δι' ἡλεκτρισμοῦ.
Πρόγευμα 2 1/2 δρ. Δεῖπνον 3 δρχ. Δέχεται καὶ παραγ-
γελάς γευμάτων ἐπὶ ἰδιαίτερα συμφωνίᾳ.

ΑΛΕΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΑΚΑΡΟΝΟΠΩΛΕΙΟΝ ΔΑΜΙΑΝΟΥ Α. ΧΑΜΠΑ ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ (Σύρου)

Ἄοδὸς Ἄγος πρὸς τὴν κεντρικὴν ἀγορᾶν.
Ἄλευρα, ὄλων τῶν τιμῶν καὶ ποιότητων.
Πάσται, νωπόταται καὶ εἰς τιμὰς ἐξαιρετικῆς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΙΒΩΤΟΠΟΙΑΣ Γ. ΔΑΔΑΝΔΩΝΟΠΟΥΛΟΥ ΕΝ ΣΥΡῷ (Ὀδὸς Ρήγας καὶ Ἀγορᾶς).

Κατασκευάζει τὰ τελειότερα κιβώτια καὶ ταξιδιωτικῶς
σάκκους (Βελίτζικας) ἐφάμιλλους καὶ τῶν τελειότερων Εὐρω-
παϊκῶν. Εὐσυνειδητὸς ἐργασία, τιμὰι λογικαί, καλαισθησιᾶ.

ΔΑΜΑΛΙΔΟΚΟΜΕΙΟΝ Χ. ΚΑΝΑΒΑΤΣΟΓΛΟΥ ΚΗΝΙΑΤΡΟΥ

Λεωφόρος Φιλήρου (Συνοικία Γαργαρέτας)
Ἡ ἀγνωστὴ δαμαλίς, ἡ ἀριθμοῦσα πλειοτέρως ἐπιτυχίως
προμηθεύεται ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Καναβατσόγλου.

ΙΡΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Ἔτος Β'

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἄρ. 18-19

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

Ἐσωτερικοῦ Δρ. 6 — Ἐξωτερικοῦ Φρ. χρ. 7

1 καὶ 15 Ἰουνίου 1899

Κ. Φ. ΚΛΑΔΟΣ

Ο ΕΡΝΑΝΗΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΕΜΜΕΤΡΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'

Πύργος τοῦ Σίλβας εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἀρχαίωνης. Στοῦ εἰκό-
νων τῆς οἰκογενείας Σίλβας. Μεγάλῃ αἰθουσᾷ, ἣν διακοσμοῦ-
σιν αἱ ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπεῖς εἰκόνες, φέρουσιν αἱ δουρικῶν
στέμματα καὶ θυρεῶν χρυσομένον. Εἰς τὸ βάθος, ὑψηλὴ θύρα
γοθθική. Ἐν μέσῳ ἐκάστης εἰκόνας, πανοπλία διαφόρων
αἰώνων. Ἡ Δόνα Σόλα κάτωχρος καὶ ὀρθία πλησίον τραπε-
ζης. Ὁ Δὸν Σίλβας καθήμενος εἰς τὸν μέγαν δρῦνον σίμ-
πιδά του.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ ΚΑΙ ΣΙΛΒΑΣ

ΣΙΛΒΑΣ

Ἄ! μετ' ὀλίγον! σήμερον! θὰ γίνῃς τελευταῖον
Ἡ δούκισσά μου θεῖός σου δὲν θὰ κλωῦμαι πλέον!
Πλὴν σ' ἐσπᾶλα, καὶ εἶδα γῆς ἐν ἀκρᾷ συνκισθήσει
Τὸ μέτωπόν σου νὰ φλεχθῇ καὶ ἡ παρεὶα ν' ἀγνίσῃ.
Σὲ ὑποπεύθη καὶ ἐσπευσα, πρὶν λέξιν σου ἀκούσω,
Εἰς σὲ νὰ σφάλω, καὶ εἰς σὲ, παρθένε, νὰ προσκρούσω.
Πῶς τὰ φαινόμενα πλανοῦν καὶ ἐρπνεύουν ὑπονοίας!
Ναί, καὶ ἂν εἶδα μετὰ σοῦ τοὺς δύο νεανίας,
Νὰ μὴ πιστεύσω ἐπρεπε τὴν ὄψιν τὴν ἰδίαν.
Πλὴν τί ζητεῖς ἀπὸ λευκῆν, ὦ τέκνον, ἡλικίαν;

ΣΟΛΑ (ἀκίνητος καὶ σοβαρᾷ)

Συχνὰ μοῦ δικιόνεσθε, πλὴν τίς σὺς ὄνειδίζει;

ΣΙΛΒΑΣ

Ἐγὼ καὶ μόνος. Ἐπρεπεν ὁ Σίλβας νὰ γνωρίζῃ
Πῶς δὲν ἐκκλίνουσιν τὰ σεμνὰ τῆς Δόνας Σόλας ἦθη,
Κ' ἔχει τὸ αἶμα καθαρὸν εἰς Ἰσπανίδος στήθη.

ΣΟΛΑ

Ναί, εἶναι, εἶναι καθαρὸν καὶ θὰ φανῇ, πιστεύω,
Πολὺ ταχέως.

ΣΙΛΒΑΣ

(ἐγειρόμενος καὶ πλησιάζων τὴν Δόνα Σόλαν)

Ἄκουσε! μὲ πάθος σὲ λατρεύω,
Εἶμαι ζηλότυπος, κακός! ἤξευρες τὴν αἰτίαν;
Τὸ γῆρας εἶν' ἡ ἀρομή. Τὸ κάλλος, ἡ μαγεία,
Ἡ δρόσος ἄλλων, δι' ἡμᾶς θανάτου ἀγωνία.

Ἡ δρόσος ἄλλων, δι' ἡμᾶς θανάτου ἀγωνία.
Φθονεῖς τοὺς ἄλλους, διὰ σὲ συστέλλεσαι, λυπεῖσαι....

Ἦ γέλω! ἀπὸ ἔρωτα χωλὸν ἀκολουθεῖσαι,

Κ' ἐνῶ μὲ νέκταρ σὲ μεθᾷ καὶ πυρετὸν ἀκόμα,
Ἄνανεώνει τὴν ψυχὴν, καὶ λησμονεῖ τὸ σῶμα!
— Ἄν τύχη νεαρός βοσκὸς εἰς ῥύακα λειμῶνος,
Ἐκεῖνος ψάλλον νὰ περνᾷ, ἐγὼ βεμβάζων μόνος,
Αὐτὸς εἰς δάση εὐσμία, ἐγὼ εἰς ἐρημίαις,
Ἦ φρούριά μου, ἐκφανῶ, μ' ἐπλᾶξεις αἰωνίας!
Ἦ πύργοι μου! πῶς ἤθελα προθύμως σὺς μοιράσει,
Πῶς τοὺς ἀγρούς μου ἔδιδα καὶ τὰ πυκνὰ μου δάση,
Τ' ἀπέραντά μου ποίμνια καὶ τὰ βοσκήματά μου,
Τοὺς τίτλους, τὰ ἐρείπια, τ' ἀρχαῖον ὄνομά μου,
Καὶ ὄλους τοὺς προγόνους μου, ποῦ μὲ προσμένουν πλέον,
Διὰ τὴν νέαν του σκηνήν, τὸ μέτωπον τὸ νέον!
Μὲ μαύρην κόμην, χύνει ὣς τὸ βλέμμα του μαγείας,
Καὶ ἂν τὸν ἴδῃς, θὰ εἰπῆς, «Αὐτὸς ὁ rearlas!»
Θὰ στρέψῃς τότε, γέροντα θὰ μ' εὐρῆς, ὄχι νέον.
Καὶ Σίλβας ἐὰν λέγωμαι, αὐτὸ δὲν φθάνει πλέον.
Ἴδὲ ὅποσον σ' ἀγαπῶ καὶ ποίας θλίψεις πίνω!
Τὸ πᾶν, πλὴν νέος καθὼς σὺ, καὶ διὰ σὲ νὰ γίνω...
Τί λέγω! Μ' ἀνθηρὸν ἐγὼ νεότητα καὶ σχῆμα,
Ὅπου σ' ἀφί' ὀπίσω μου καὶ σπεύδω πρὸς τὸ μνημα!

ΣΟΛΑ

Τίς οἶδεν;

ΣΙΛΒΑΣ

Οἱ φαιδροὶ αὐτοὶ καὶ ἀλαζόνες νέοι
Ἄγάπην ἂν ὑπόσχονται, ἀγάπην δὲν τοὺς καίει.
Ἄς δώσῃ πίστιν εἰς αὐτοὺς ἀπλοικὴ τις νέαν
Ἐκεῖνη θνήσκει καὶ γελοῦν. Εἶναι πτηνὰ ὠραῖα,
Μὲ γραφικὴν τὴν πτέρυγα, γλυκὴ τὸ λάλημά των,
Πλὴν καὶ ὁ ἔρωσ των περνᾷ μαζῇ μὲ τὰ πτερά των.
Οἱ γέροντες, μὲ ἀδύνατον κελάδημα καὶ χρῶμα,
Ἐχουν τὴν πτέρυγα πιστὴν καὶ ἀγαποῦν ἀκόμα.
Εἶναι βαρὺ τὸ βῆμά μας, ἡ ὄρασις ἀμβλεῖα,
Ρυτιδωμέν' ἡ ὄψις μας, ἀλλ' ὄχι καὶ ἡ καρδιά.
Φεῦ! ὅταν γέρον ἀγαπᾷ, λυπήσου τον καὶ πόνοι!
Εἶν' ἡ καρδιά νεαρὰ καὶ πάντοσ' αἰματόνει.
Δὲν εἶναι, ὄχι, ἄθυρμα τὸ ἰδικόν μου πάθος,
Ποῦ στίλβει καὶ συντρίβεται εἶν' αἰσθημα μὲ βάθος,
Σπερρόν, ἀκμαῖον, φιλικόν, φιλόστοργον συγχρόνως,
Καὶ δρῦνον ὡς ὁ βαρὺς φεουδικὸς μου θρόνος!
Ἴδου ὅποσον σ' ἀγαπῶ, καὶ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα
Πολυειδῶς ὡς τῆς αἰγῆς τὸ ὑποπτόμενον ὄμμα,
Ὅς τ' ἄνθη τὰ γλυκύπνοα, ὡς οὐρανοῦ θύριαν!
Ἐσὲ νὰ βλέπω, τὴν ἀβρὰν τοῦ βήματος μαγείαν,
Τὴν φλόγα τῶν ὀμμάτων σου, τὴν δρόσον τῆς μορφῆς σου,
Γελῶ καὶ κλείω ἔνδον μου ἐκστάσεις παραδείσου!

ΣΟΛΑ

Θεέ!

ΣΙΛΒΑΣ

Πρὸς τούτοις, πίστευσε, εἶν' ἀληθῶς ὠραῖον,

Όποτε σβύνει ό θνητός και σβύνει καταφρέων
Όποτε εις τον τάφον του προσκρούει κάθε βήμα.
Γυνή τις, άγγελος άγνός, περιττερά τώ σχήμα,

Νά σάς προλάβω δύναμι, τής γής ταξειδιώτης.
Δέν είναι μέτρον τής ζωής ή θλίβερά νεότης.
Συγχά πέν ό,τι εύσομην επί τής γής εκπνέει,

Όποιοι λόγοι ζοφεροί! θά σ' επιπλήξω τώρα,
Παιδίον. Είν' επίσημος ευδαιμονίας ώρα.
Άλλά τώνόντ' ή εύτυχής στιγμή ένώ σημαίνει,

Όθ' δοθῆ κ' εις τούτο ευκαιρία.
ΣΙΑΒΑΣ
(εμβαίνει ύπηρέτης)
Τί ζητείς έσύ;

Με τον φιλοξενούμενον έμβαίν' ή εύτυχία.
Άς έλθῃ.—Ποιάς έξωθεν με φέρεις άγγελίας;
Τί γίνεται ό άρχηγός τής φοβεράς ληστείας,

Όστις πατεῖ τά δάστη μας άναστατών ή κίων;
ΥΠΗΡΕΤΗΣ
Ά! ό Έρνάνης; Τών βουνών έξέλιπεν ό λέων

Ό βασιλεύς ίχνηλατεῖ αυτός τά βήματά του.
Η κεφαλή του χίλια φλωρία κηρυγμένα.
Πλήν. λέγουν, έπεσε νεκρός.

Όμοι!
ΣΙΑΒΑΣ (πρός τον ύπηρέτην)
Πώς;
ΥΠΗΡΕΤΗΣ
Έγώθ' ή στρατιά του.

Δόξα τῷ Θεῷ! Νεκρός ό ταραξίης!

ΣΟΛΑ (έξερχομένη)
Τά μαύρα νυμφικά μου!
ΣΙΑΒΑΣ (πρός τον ύπηρέτην)
Τά δωρά μου τά νυμφικά εύθυσ προς την ιδίαν. (κάθηται)

ΕΡΝΑΝΗΣ, ΣΣΙΑΒΑΣ και πολλοι ύπηρέται.
ΕΡΝΑΝΗΣ
Ειρήνη κ' εύλογία

ΕΡΝΑΝΗΣ (προσκλίνων)
Ναί.
ΣΙΑΒΑΣ
Και φθάνεις

ΕΡΝΑΝΗΣ
Φεῦ, άρχον! ήλθα πλάνης.
ΣΙΑΒΑΣ
Τών ληστών θά ήγγισεν ή ώρα.

ΕΡΝΑΝΗΣ
Άγνωθ.
ΣΙΑΒΑΣ
Και ό Έρνάνης, τώρα

ΕΡΝΑΝΗΣ
Τίς είν' αυτός έν πρώτοις;
ΣΙΑΒΑΣ
Δέν τον γνωρίζεις; Κάκιστα! ή θουμαστή ποσότης

ΕΡΝΑΝΗΣ (κατ' ιδίαν)
Άς έλθουν!
ΣΙΑΒΑΣ
Και ό δρόμος σου, καλέ μου ξένε;

ΕΡΝΑΝΗΣ
Έως
ΣΙΑΒΑΣ
Έν τάξιμον βεβαίως

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΘΕΝΟΝ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ;

ΕΡΝΑΝΗΣ
Ναί, δούξ, την Παναγίαν.
ΣΙΑΒΑΣ
ΕΡΝΑΝΗΣ
Μάλιστα.

ΕΡΝΑΝΗΣ
Παλμόν εις την καρδίαν
Δέν έχει, όστις εύλαβής καθήκον αναβάλλει.
Πλήν μετά τούτο και σκοποί δέν σ' όδηγοῦσιν άλλοι;

ΕΡΝΑΝΗΣ
Θέλω νά ιδω στίλβουσαν Θεού φωτοχυσίαν.
Και εις σκιόφως μεταξύ, την εύπλαγγχον Παρθένον
Νά λάμπ' εις θήκην πύρινον με πέπλον χρυσομένον,

ΕΡΝΑΝΗΣ
Καλά.—Και τ' όνομά σου;
ΕΡΝΑΝΗΣ (διστάζων)
Κ' έγώ...
ΣΙΑΒΑΣ
Σιώπα, στάσου,

ΕΡΝΑΝΗΣ
Ναί, δούξ.
ΣΙΑΒΑΣ
Σε είν' εύγνώμων.

ΕΡΝΑΝΗΣ
Μαζύ μου. Ός προς τ' όνομα, ό ξένος μου καλεῖται.
Όστις άν ήσαι, σ' εύλογώ, και δίχως νά με μέλλῃ,

ΕΡΝΑΝΗΣ (με φωνήν κεραυνώδη)
Τίς θέλει τώρα χίλια φλωρία; Τ' όνομά μου;
(Πάντες στρέφουσιν έκθμβοι. Ό Έρνάνης σχίζει τον μανδύαν,

ΕΡΝΑΝΗΣ
Αναζητούμι
ΣΟΛΑ (κατ' ιδίαν και πλήρης χαρῆς)
Ζωντανός, Θεέ!

ΕΡΝΑΝΗΣ
Αναζητούμι
ΕΡΝΑΝΗΣ (πρός ένα τών ύπηρετών)
Τρέξε σύ! Τό δωρον θά κερδήσης,

ΕΡΝΑΝΗΣ
Αναζητούμι

Περέζης ή Διέγος; Έ, ποσώς. Είν' ό Έρνάνης!
Όρατόν όνομα, εικών όρεσιθίου πλάνης,
Προγεγραμμένου στολισμός. Η κεφαλή μου μόνη,

ΕΡΝΑΝΗΣ
Είναι ληστής, σε είπα!
ΣΟΛΑ
Θεέ!
ΣΙΑΒΑΣ
Παραφροσύνη!

ΕΡΝΑΝΗΣ
Είναι ληστής, σε είπα!
ΣΟΛΑ
Ό! μή, μή τον άκούετε!

ΕΡΝΑΝΗΣ
Σκληρός άντάρτης!... Κτύπα.
ΣΙΑΒΑΣ
Σωρός φλωρίων! Κύριε, είναι χρυσός έν τέλει,

ΕΡΝΑΝΗΣ
Τί με μέλλει!
Με φθάνει, ένα μεταξύ όλων αυτόν νά έχῃς.
(πρός τους ύπηρέτας)

ΕΡΝΑΝΗΣ
Άλλά σιώπα! Τρέχεις
Στιγμές κρισίμους!

ΕΡΝΑΝΗΣ
Σπείσατε, είν' ώρα ώφελείας!
Σας λέγω, είν' ό άγριος φυγάς, ό ταραξίης

ΕΡΝΑΝΗΣ
Σίγα!
Ό ληστής!

ΕΡΝΑΝΗΣ (στρέφον κατά τώ ήμισυ προς αυτήν)
Έδω νυμφεύονται, κ' έγώ θά νυμφευθώ επίσης!
(πρός τον δούκα)

ΕΡΝΑΝΗΣ
Όποῖος δαίμων!

GEORGES OHNET

ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἴδε σελίδα 136).

Ἐπί τινος ἡμέρας ἡ δεσποινὶς Μώδῃ διέμεινε κεκλεισμένη εἰς τὰ δωμάτια της. Ἐθεώρουν δὲ αὐτὴν ὑποφέρουσαν. Ἐπειτα ὁ λόρδος Μελλιβάν ἀνεφάνη ἐν Ἀγγλίᾳ, συνοδευόμενος μόνον ὑπὸ τῆς δευτεροτάτου θυγατρὸς του. Διεδόθη δ' ὅτι ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου εἶχε προσβληθῆ ὑπὸ μικρασιατικῆς ἀσθενείας καὶ ὅτι οἱ ἰατροὶ δὲν ἠγγυῶντο περὶ τῆς διασώσεώς της, ἐὰν δὲν ἔξῃ ἐν μοναζίᾳ καὶ ἀναπαύσει, ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς Ἰρλανδίας. Ἡ βελήϊα λύπη, ἣτις πανταχοῦ παρηκολούθει τὸν λόρδον Μελλιβάν, ἐφάνη ὡς τρανὴ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τῶν διαδιδόμενων. Ἐν τούτοις ἄνθρωποι καλῶς πληροφορημένοι διεικόνοντο ὅτι εἶχον ἀπαντήσει τὴν Μώδην μετὰ τοῦ Μαράξην ἐν Γερμανίᾳ. Αἱ διαδόσεις αὐταὶ ἔλαβον σπουδαίοντα τόσῳ σκανδαλώδη, ὥστε ἡ οἰκογένεια καὶ οἱ φίλοι τοῦ λόρδου Μελλιβάν συνέκρινον καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν εἰδοποιήσωσιν. Ἦκουσεν ὁμοῦς αὐτοὺς μετ' ἤθους παγετώδους, κατόπιν δὲ, μετὰ χαμηλῆς φωνῆς συγκεκλιμένοι.

Ἐπεπιθυμῶ νὰ γείνη λόγος, εἶπε, μετὰ τῶν ἡμῶν περὶ τῆς θυγατρὸς μου Μώδης, ἀλλὰ τούτο διὰ τελευταίαν φράσιν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐδραπέτευσεν ἐκ τῆς οἰκίας μου διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Μαράξην. Ἐνυμφεύθησαν ἐν Κάσαι, πρὶν ἐγκαταλείψωσι τὴν Ἀγγλίαν. Εἶναι ἐν τάξει σύζυγός του. Κατὰ τὴν διαμονὴν μας ἐν Ἰρλανδίᾳ ὁ μουσικὸς ἔσχε τὴν κιάδαειν νὰ ἔλθῃ ὡς ἐπιτήρησις τῆς θυγατρὸς μου δεσποινίδος Μελλιβάν... Τότε μοὶ διεκήρυξεν ὅτι ἡ θυγάτηρ μου ἠγάπα αὐτὸν καὶ ὅτι ἐκ συμφώνου ἐποίησαν τὸ διάθημα τοῦτο. Προσέθηκε δ' ὅτι ἦτο πλούσιος καὶ ὅτι ἐτιμᾶτο παρὰ πάντων, καὶ μὲ καθικέτευσε νὰ ἐνδώσω ἀμετακλήτως.

Ἐπέμενον ἐν τῇ ἀρνήσει μου. Ἀνεχώρησε. Τότε εἶχον νὰ ὑποφέρω τὰς παρακλήσεις καὶ τοὺς θρήνους τῆς Μώδης. Διετέλει ἐν ἀπελπισίᾳ... ὁ ἄθλιος οὗτος τὴν εἶχεν μαγεύσει. Ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας ἔμεινε χωρὶς νὰ φάγῃ, ἔχουσα τὸ βλέμμα ἀκίνητον καὶ τὸ οὖς προσηλωμένον, ὡς εἰ ἦκουε μακρόθεν μυστηριώδη μουσικὴν. Τὰ πάντα ἐπραξά διὰ νὰ τὴν διασκεδάσω, οὐδὲν ὁμοῦς ἐπέτυχον... Ἐβασίζομην ἐπὶ τῆς ὑπερφανεῖας αὐτῆς. Ἠλπίζον ὅτι ἐπὶ τέλους ἤθελεν ἐννοῆσει τὴν ἀπόστασιν, ἣτις ἐχώριζεν αὐτὴν τοῦ ἐρωμένου αὐτῆς προσώπου... Εἶχον διατάξει τὴν θυγατέρα μου Δισίαν καὶ τὴν παιδαγωγὸν τῶν μὲς Ἐρριέτην... νὰ μὴ τὴν ἀφήσωσι μόνην. Καί, ἐν τούτοις μίαν ἐσπέραν εὖρον τὸ δωμάτιόν της κενόν... Ἐδραπέτευσεν ἐγκαταλείψασα τὸν πατέρα της καὶ τὴν ἀδελφὴν της, τὴν στέγην ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ἡ μήτηρ της, λησμονοῦσα τὰ πάντα δι' ἓνα τυχοδιώκτην!...

Ὁ λόρδος Μελλιβάν ἔμεινε ἐπὶ μίαν στιγμὴν σιωπηλός, κρύπτων τὸ πρόσωπον ὑπὸ τὰς χεῖρας· κατόπιν δὲ ὀργίλον τι ποιήσας κίνημα.

— Ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς, εἶπε, διατάσω μηδέποτε νὰ προφέρωσι τὸ ὄνομα τῆς δυστυχοῦς ταύτης ἐνώπιόν μου... Δὲν γνωρίζω τὴν σύζυγον τοῦ κ. Μαράξην, δὲν ἔχω πλέον παρὰ μίαν μόνον θυγατέρα! Ἠθιλήσατε νὰ μάθητε τὴν ἀλήθειαν, σὰς τὴν εἶπον.

Ἀπεσιωπήθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἐπεισόδιον. Ἄλλως

τε ἡ πάλιν μετὰ τοῦ λόρδου Μελλιβάν καὶ τοῦ Στενίου δὲν ἦτο ἴση.

Οὐδέποτε δὲ τὰ θαυμάσια προτερήματα τοῦ μουσικοῦ ἐξεδηλώθησαν μετὰ τόσης λάμπους ὅσῳ μετὰ τὸν γάμον του. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι διὰ τῶν ἐπιτυχιῶν του προσεπάθει ὥστε ἡ νεαρὰ σύζυγός του νὰ λησμονήσῃ τὰς θλίψεις, ἅς ὁ ἔρωσ τῆς προϋξένησεν. Ἐδημιούργησε περὶ τὴν Μώδην ἀτρόσπαιραν θρικτύου. Διεσκεδάσεν ἀπάσας τὰς προκαταλήψεις, κατώρθησε διὰ τοῦ γοῦτρου τῆς τέχνης του ν' ἀποδοθῶσιν ὅλα τὰ σφάλματα εἰς τὸν προσβληθέντα πατέρα της καὶ νὰ μορμυρίζωσιν ἐναντίον τῆς αὐστηρότητός του.

Ὁ λόρδος Μελλιβάν ἐφάνη λίαν φεουδαλικὸς τρησίας αὐστηρότητα εἰς τὸν μὴ εὐγενῆ μὲν, ἀλλὰ μεγαλοφυᾶ, ὅστις ἐν τούτοις ἐξισούτο πρὸς τοὺς πλέον μεγαλειτέρους μεγιστάνες. Ὁ αὐτοκράτωρ, κύριός του, τὸν εἶχεν ὀνομάσει κόμητα, ἀλλὰ περιεφρόνει τὸν τίτλον του. Τὸ σύντομον ὄνομα τοῦ Μαράξην τῷ ἐφάνετο ἐπαρκές.

Ἐπὶ δύο ἔτη ἐτήρησε τὴν Εὐρώπην ἐν γοητείᾳ καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν νεαρὰν σύζυγόν του πάσας τὰς ἀμοιβάς, ἅς ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ. Γενόμενος δεκτός, ἀγαπώμενος πανταχοῦ ἐν τε τῇ αἰλῇ καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ κόσμῳ κατέστησεν ἀκτινοβόλον τὴν γλυκεῖαν γοητείαν τῆς ξανθῆς καλλονῆς της. Συνεπλήρωσε τὸν Μαράξην!... Ἄνευ αὐτῆς ἤθελεν εἰλεῖται τι ἐκ τῆς ἐκτάκτου τέχνης τοῦ μεγάλου ἀριστοτέχνου. Εἰς τὸ στέμμα αὐτοῦ προσέθηκε θελκτικὸν κόσμημα, τὸ τοῦ ἔρωτος. Ὁ Στένιος, πλούσιος, ἀνευρημώμενος καὶ ἀγαπώμενος, ὠμοῖαζε πρὸς τὴν ζωσαν εἰκόνα τῆς εὐτυχίας ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀλλὰ τὸ πεπωμένον τὸσον ἦτο, ὅπισθεν τοῦ θριαμβευτικοῦ ἀρματός του, ἔτοιμον νὰ ἀποδείξῃ ὅτι οὐδεμία χάρὰ εἶνε διαρκὴς ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους ἀπὸ τοῦ γάμου ἐγεννήθη τέκνον, ξανθὸν ὡς ἡ μήτηρ του. Καὶ ἐν τῇ μέθῃ τῆς μητρότητος αἱ τελευταῖαι θλίψεις τῆς Μώδης ἀπηλείφθησαν. Ἐσχεν, ἐπὶ τινος μῆνας, τὴν ἀτελεῖ λήθην τοῦ παρελθόντος. Ἀρῆκεν ἑαυτὴν νὰ παρασυρθῆ εἰς τὸ θαυμασιὸν ρεῦμα, ὅπερ τὴν παρέσυρεν ἀφ' ἑορτῆς εἰς ἑορτὴν ἐν λάμπει καὶ θορύβῳ ἀποθεώσεως. Τὸ σχεδὸν θεῖον ἄτομον, ὅπερ τὴν ἔκαμνε νὰ βασιλεύῃ ἐπὶ τοῦ κόσμου, τῇ ἐφάνη ὠραιότερον, θελκτικώτερον. Ἀνεμίχθη ἐνεργητικῶς ἐν τῷ ἀριστοτεχνικῷ αὐτοῦ βίῳ ἀπέλαυε θελκτικῶς τῆς δόξης του.

Φθᾶσας εἰς τὴν ὠριμότητα τῆς τέχνης του ὁ Μαράξην δὲν ἠυχαριστεῖτο πλέον εἰς τὰς λεπτάς ἢ παραδόξους συνθέσεις, αἵτινες παρήγοντο καθ' ἑκάστην ὑπὸ τοὺς ἐπιδείξιους δακτύλους αὐτοῦ. Ἀνέβλεψε πρὸς ὑψηλότερα καὶ ἡζιώσε νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ θέατρον. Τὸ μελόδραμα τῆς Βιέννης τῷ ἦτο ἀνοικτόν. Εἶχεν ἀνακρούσει χορὸν τινα, ὃν ὠνόμασε Δίνου, ὅπου ὁ πλοῦτος τῆς φαντασίας αὐτοῦ τῷ παρεῖχεν ἐλεύθερον στάδιον, καὶ ἐν μελόδραμα, Ματθίαν Κορβένον, ὅπου ἡ Μαγυρικὴ φιλοπατρία ἐξερρήγνυτο ἐν ὑπερφρονίῳ ἤχῳ. Ἐκτότε ὁ θαυμασμὸς τῶν θιασωτῶν αὐτοῦ δὲν ἐγνωρίζεν ὅρια καὶ ὁ Οὐγγρος μουσικὸς ἐφάνη ἀντάξιος τῶν περιφημοτέρων μουσικοδιδασκάλων.

Τότε ἡ Μώδῃ, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἐτόλμησεν ἓνα ποιησῆται πρὸς τὸν πατέρα της διάθημα συμφιλώσεως. Ἐγραψε δὲ πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴν μεστὴν γλυκύτητος καὶ ἐκφράζουσα ὑποταγὴν καὶ ἐξαιτουμένη τὴν συγγνώμην αὐτοῦ. Ἐσκέπτετο ὅτι ἡ ἐπιτυχία διευθετεῖ πολλά, καὶ ὅτι ὁ εὐγενὴς λόρδος θὰ ἐφάνετο ἥττον αὐστηρὸς διὰ τὴν σύζυγον τοῦ Μαράξην, κληθέντος μεγαλομουσικοῦ ὑπὸ τῆς παγκοσμίου ἀνευρημώσεως καὶ ὑπὸ τῆς συζύγου τοῦ Στενίου τοῦ μουσικοῦ τερατοουργοῦ μουσικοῦ. Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἔλαβεν ἐπιστολὴν αὐτῆς ἀναποσφράγιστον. Ὁ μεγιστάν εἶχε πολὺ σκληρῶς προσβληθῆ ἐν τῇ ὑπερφρονίᾳ του ἕνεκα τῆς ἀντι-

χωρήσεως τῆς θυγατρὸς του. Ἐτῆρει τὸν λόγον του, δὲν ἤθελε πλέον νὰ γνωρίζῃ αὐτήν.

Τούτο δὲ ὑπῆρξε τακερὰ λύπη διὰ τὴν Μώδην, ἀλλ' ὅποσον ἐλαφρὰ, παραβυθισμένη πρὸς ἐκείνην, ἦν ἡ τύχη τῆς παρεσχεύαζε! Τὴν ἐσπέραν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ ἐπιστολὴ τῆ ἐπεστράφη ἀθικτος, τὸ νεαρὸν τέκνον αὐτῆς ἠσθένησεν. Τὸ φύσει εὐαίσθητον πνεῦμα τῆς Μώδης προσεβλήθη. Ἐν τῷ γεγονότι τούτῳ εἶδε μυστηριώδη τινὰ σύμπτωσιν μετὰ τῆς ὀργῆς τοῦ γέροντος καὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ τέκνου της. Μοιραία προκρίσθησας κατέλαβεν αὐτὴν καὶ περιήγαγεν εἰς μικρίας, ἅς δὲν ἐτόλμησε νὰ δηλώσῃ πρὸς τὸν Στένιον. Ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα περιεποιήθη τὸ τέκνον της μετὰ περιπαθοῦς ζήσεως, περιθάλπουσα αὐτὸ, ἐμρυσῶσα τὴν ἰδίαν ζωὴν της. Ἀλλὰ τὰ πάντα ἀπέβησαν μάταια. Τὸ ροδόχρουν πρόσωπον κατέστη ὠχρὸν, οἱ λάμποντες ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐσκοτίσθησαν, τὰ χεῖλη του, ἅπερ δὲν ἐγνωρίζον εἰ μὴ τὸ μειδίαμα, συνεστάλησαν διὰ στιγμιαίας ἐλξεως καὶ, ἄνευ κλονισμοῦ, ἡσύχως, ὡς πτηνόν, ὅπερ κοιμᾶται τὸ δυστυχὲς μικρὸν ἀπέθανεν.

Τότε ἡ τρυφερὰ καὶ συμπαθὴς Μώδῃ κατελήφθη ὑπὸ σπυροῦ παροξυσμοῦ, ὅστις κατετρόμαξε πάντας τοὺς περὶ αὐτήν, ἐξέβαλε βρυχηθμούς, τρωθείσης λεκίνης, κατηράσθη τὸν οὐρανόν, ἠπέλιψε τὴν γῆν, ἐκάλεσε γεγωνίᾳ τῇ φωνῇ τὸν πατέρα, καθιστώσα αὐτὸν ὑπεύθυνον διὰ τὸ δυστύχημα, ὅπερ τὴν κατέθλιβε. Μετὰ ταῦτα ἐξακολουθητικῶς ὑπέπεσεν εἰς καταθλιπτικὴν μελαγχολίαν.

Ἐμεινεν ἐπὶ ὀλοκλήρους ἐβδομάδας ἄφωνος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα προσηλωμένους ἄνευ δακρύου, οὐδεμίαν προσευχῆς. Ὁ Στένιος ἐν ἀπελπισίᾳ τὰ πάντα μετέβηεν, ὅπως ἀποσπάσῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ θανατηφόρου τούτου ληθάργου. Ὁμίλει αὐτῇ, χωρὶς αὐτὴ νὰ φαίνεται ὅτι ἀκούει. Καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ θεῖον καὶ ὑψηλὸν πλῆκτρον τοῦ ὑπῆρξεν ἀνίσχυρον. Ἐπαίξε χωρὶς νὰ πιτυγχᾶν ὅπως προσελκύσῃται τὴν προσοχὴν τῆς Μώδης. Αἱ μᾶλλον θελκτικαὶ μελωδίαι τοῦ καθίσταν αὐτὴν ψυχρὰν καὶ σκυθρωπὴν. Καὶ ἡ θαυμασία αὐτῆ τέχνη του, ἣτις εἶχε κατακτήσει τὴν καρδίαν τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἠδυνάτει νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πνεῦμα αὐτῆς.

Ἠλλοιώθη μεγάλως τὸ πρόσωπόν της, ἐγένετο ἰσχνόν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της κατέστησαν κοῦλοι. Ἐπὶ δὲ καὶ διηνεκῆς βῆς ἐσπάρατε τὸ στήθος της. Ὁ Στένιος δὲ λίαν ἀνήσυχος ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ καλλιτέρου ἰατροῦ τῆς Βιέννης. Ὁλοὶ δὲ συνεβούλευσαν αὐτῷ ὅπως ὀδηγήσῃ τὴν Μώδην εἰς Ἰταλίαν, ὅπου, εἰς κλίμα γλυκύτερον θὰ ἐπανεῦρισκε τὴν υγίαν. Μακρὰν δὲ τῆς χώρας, ἔνθα ὑπῆρξε τόσῳ δυστυχῆς, θὰ ἐπανεῦρισκε τὴν γαλήνην.

Ὁ Μαράξην, καταθεθλιμμένος, περιέφερον ἐπὶ ἔξ μῆνας τὴν λατρευτὴν τοῦ συζύγου ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ζιπτῶν τὸν λάμποντα ἥλιον, τὰ εὐώδη ἄνθη τὴν θαλπερὰν αὔραν καὶ τὰ κυανὰ κύματα: πᾶν ὅ,τι καθίστησι τὸν βίον χαριέντα. Ἡ Μώδῃ δὲν ἀνέλαβεν. Τὸ πάθος, ἔξ οὗ ἔπασχεν ἦτο ἐν τῇ ψυχῇ. Καὶ οὐδεὶς ἰατρὸς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔμελλε νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

Ἐν τούτοις ἐφ' ὅσον αἱ φυσικαὶ δυνάμεις αὐτῆς κατέπιπτον, αἱ τοῦ πνεύματος ἀναγεννῶντο. Ἀπεσώθησεν τὴν ἀδιαφορίαν, καί, ὡς νὰ εἶχε κυρίως συναισθησιν τῆς σοβαρότητος τῆς θέσεώς της, προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ τὸν Στένιον. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἐξ ὑπερτάτης φιλαρεσκείας ἤθελε νὰ γείνη αὐτῆς ἀξικαγᾶπητος διὰ νὰ καταστήσῃ θλιβερωτέραν τὴν στέρησίν της. Ὁμίλει ἤδη, ἐνδιεφέρετο διὰ πᾶν ὅ,τι ἐπραττεν ὁ σύζυγός της καὶ ἠγάπα νὰ σχηματίζῃ σχέδια διὰ τὸ μέλλον. Τὸ θέρος εἶχεν ἐπανέλθει, καὶ ἐλυπεῖτο, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβῆ εἰς τὴν πατρίδα της.

— Μοὶ φαίνεται, εἶλεγε, ὅτι ἐκεῖ θ' ἀναλάβω ὅλας τὰς δυνάμεις μου. Μετὰ πόσης εὐχαριστήσεως θὰ ἐπαινῶμαι τὰς

μεγάλας λίμνας μετὰ τὰ κυανὰ ὕδατά των καὶ τὴν νοπὴν γλῶσσην τῶν δασῶν! Ὡ! Ἰρλανδία!... Ἐκεῖ εὐρίσκεται ἡ ἀδελφὴ μου... Ἐκεῖ ἐπίσης εἶναι καὶ ὁ πατὴρ μου.

Τὸ μέτωπόν της συνωφρῶθη, καὶ μετὰ φωνῆς χαμηλοτέρως.

— Δὲν μέλλω νὰ ἐπανεέλθω ἐκεῖσε... Μοὶ τὸ ἀπηγόρευσεν!... Ἐπειτα μετὰ θλιβεροῦ τόνου.

— Ἄλλ' ἐν τούτοις, ἔλεγε, ὅποσον θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἀναπνεύσω τὸν ἀέρα τῆς πατρίδος!... Ἐκεῖνος θὰ μὲ θεραπεύσῃ! Ὡ! Στένιε, θὰ θεραπευθῶ διὰ νὰ μὴ σὲ ἐγκαταλείψω!... Νὰ μείνω εἰσέτι ἐπὶ πολὺ πλῆσιόν σου!

Καὶ μετὰ τῶν ὀδόντων της ψιθυρίζουσα προσέθηκεν: — Ἄλλ' ὁ πατὴρ μου δὲν τὸ θέλει!

Εἶχε περιόδους ἐπιθυμίας τῆς ζωῆς ἐμπαθεῖς, σπασμοδικᾶς. Ἦτο ἡ νέα καὶ ἰσχυρὰ ἀρσὴ της, ἣτις ἐξάνιστατο κατὰ τῆς ἐξουδενώσεως. Ἄλλ' ἡ ψυχὴ ὑπέρισχυε καὶ ἐπέβαλλεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν, τὴν στοικίην σταθερότητά της.

Ἐν τούτοις ἡ Μώδῃ εἶχεν ἐπιθυμήσει νὰ ἐπανίδῃ τὴν θάλασσαν, ἣτις περιβρέχει τὴν Ἀγγλίαν. Τῇ ἐφάνετο ὅτι τοιουτοτρόπως ἤθελεν εἶσθαι πλησιέστερον τῆς περιποθήτου πατρίδος της. Ἡ ὕψος ἀπόστασις, ἣτις θὰ τὴν ἐχώριζε, θὰ διηκούλυεν αὐτὴν, ὅπως προσβλέψῃ ἐκεῖσε διὰ τῶν βλεμμάτων της καὶ ὅτι πᾶσα ἐξ αὐτῆς σπονχὴ ἢ λυγμὸς ἦθελεν ἴσως μεταβῆ πρὸς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἐπὶ τῶν πτερυγῶν τοῦ ἀνέμου. Ἴδου πῶς εἶχεν ἀφίχθῃ εἰς Διέππην.

(Ἀκολουθεῖ).

ΣΤΟ ΝΕΡΟ

Λείπεις κι' ἡ ψυχὴ μου λείπει
Καὶ ξερὸ τὸ στόμα μένει
Κι' ὁ καθένας ἀπ' τὴ λύπη
Κακάρωνει καὶ πεθαίνει
Μεσ' στὸ δρόμο καὶ σπὴ στράτα
Ὡ! μπεναλμαϊναμοράτα.

Ἐφυγες κι' ὁ Λάμπρος... τώρα
Πενθηφόρα εἶναι ντυμένος
Καὶ γὰ κάλπῃ μαυροφόρα
Ἐτοιμάζεται ὁ καυμένος
Καὶ ζαρώνει σὰν τὴ γάτα
Ὡ! μπεναλμαϊναμοράτα.

Σὺ ποῦ κρύφτηκες 'στὰ βάθῃ
Ὡ χαρὰ κρυσταλλωμένη,
Στρέψε ἰδέξ τον ποῦ πεθαίνει
Μεσ' στὴν ἄγρια λειψυδρία.

Ἄν τὰ μίσῃ καὶ τὰ πάθῃ
Σὰς ἐχώρισαν κι' ἡ σκόνη
Ἄμα θέλεις σὰς ἐνώνει
Μιά χαρὰ ἢ Στυμφαλία!...

Μαψ.

ΝΕΚΡΟΥ ΜΕΤΑΦΟΡΑ

Ἄκόμα φρικῶ, ὁσάκις φέρω εἰς τὸν νοῦν μου τὴν εἰκόνα ἐκείνην, ἣτις ἀπετέλει — δι' ἐμὲ τοὐλάχιστον — τὸ μᾶλλον ἀποτροπαικτικὸν θέαμα ἐξ ὧν εἶδα, καὶ εἰς τοιαύτας ἀναμνήσεις ἀναγκάζομαι νὰ παραδεχθῶ ὅτι καὶ ἡ μνήμη εἶναι ἓνα δῶρον ἄδωρον.

Πρὸ πολλοῦ καιροῦ συνέπεσε νὰ εὐρίσκωμαι μίαν ἡμέραν εἰς ἓνα κατάστημα παρὰ τὴν πλατεῖαν τῶν Ἀγ. Θεοδοῶρων.

Ἄξαρτα βλέπω νὰ ἐξέρχονται διὰ μιᾶς εἰς τὴν πλατεῖαν ὅλοι οἱ θαμῶνες τῶν ἐκεῖ κερφειῶν.

Θὰ γνωρίζετε πόσον εὐκολὰ μεταδίδεται ἡ περιέργεια ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἄτομον. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις νομίζεις κανεὶς ὅτι διέρχεται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον ἐκάστου ἓνα σύρμα ἡλεκτρισμοῦ ἀράκτον, μαγικὴ δύναμις, ἐξεγείρουσα καὶ ὠθοῦσα πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον τοὺς πάντας, κατειλημμένους ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συναισθήματος, ὅπερ καλεῖται περιέργεια.

Καὶ ἐγὼ δὲν εἶχα τόσον χρόνον αἶμα ὥστε τοῦ κανόνος τούτου νὰ ποτελέσω ἐξαίρεσιν κἐξῆλθα ἀπὸ τὸ κατάστημα, ὅπου εὐρισκόμην, καὶ ἀνεμίχθην μὲ τοὺς ἄλλους περιέργους.

Τί συνέβαινεν;

Ἐνα κάρρο κατήρχετο ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας καὶ κατηυθύνετο δρομαίως πρὸς τὴν μεγάλην ὁδὸν Αἰόλου.

Ἐνα κάρρο καὶ τίποτε περισσώτερον.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἔτρεξαν ὅλοι νὰ ἰδοῦν μὲ τὴν περιέργειαν;

Πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ Οὐγῶ, ὅταν εἶπεν ὅτι ὁ λαὸς πάντοτε θὰ ἦναι ἓνα μεγάλο νήπιον, ἀροῦ καὶ τὸ μᾶλλον ἀσήμαντον πρᾶγμα προσελκύει τόσον τὸ διαφέρον του.

Ἡτοιμαζόμενος νὰ χωρῶ, ὑποθέσας ὅτι κανεὶς ἀστῆς, διὰ νὰ γελᾶσθαι ἴσως, θὰ ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ συναχθῆ ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος εἰς τὴν πλατεῖαν.

Ἄλλ' ἴσα-ἴσα ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸ κάρρο ἔφθασε τροχάδην πρὸ τῶν κερφειῶν καὶ ἀκουσίως ἔρριψα ἓνα βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ.

Θεὲ μου! Εἰς τὸ σαθρὸν καὶ προκατακλισμαῖον ἐκεῖνο ἀγώγιον ὑπῆρχε τὸ ἀπαισιώτερον θέαμα.

Τὸ φέρω εἰς τὸν νοῦν μου καὶ ἀκόμα φρικῶ.

* *

Εἶδατε πῶς μεταφέρουν εἰς τὰ κρεοπωλεῖα τὰ σφαγμένα δαμαλάκια καὶ τοὺς ἀποκεφαλισμένους ταύρους;

Εἶδατε πῶς εἶναι κάποτε κρεμασμένα ἢ τὰ πόδια τους ἢ τὸ κεφάλι τους ἔξω ἀπὸ τὸ κάρρο, προξενοῦντα λυπηρὰν ἐντύπωσιν καὶ εἰς τὸν ἀπαθέστερον θεατὴν;

Ἄλλὰ τώρα οἱ πόδες, οἵτινες ἐκρέμαντο ἐναέριοι, δὲν ἀνῆκον οὔτε εἰς δάμαλιν οὔτε εἰς μόσχον οὔτε εἰς βοῦβαλον. Ἦσαν πόδες σκοτωμένου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ὀλίγημα τῶν ποδῶν ἐκείνων ὤρειλε τὴν διὰ τοῦ κάρρου τιμητικὴν μεταφορὰν του εἰς τὴν χώραν τῶν νεκρῶν.

Δὲν σκοπεῖω οὔτε νὰ ἐλέγξω οὔτε νὰ κολάσω τὴν στωϊκότητα ἐκείνων, οἵτινες ἐτάχθησαν νὰ ἐπιβλέπουν τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ εὐπρέπειαν.

Μόνον ἔρωτῶ.

— Δὲν φρονεῖτε ὅτι εἰς τοιαύτας περιπτώσεις θὰ πρᾶξετο ὄχι ἀνάξιον λόγου εὐεργέτημα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἐὰν περιωρίζετο ὀλίγον ἢ στωϊκότης αὐτῆ;

Καὶ ἂν ἀκόμα νομίζῃ κανεὶς ὅτι οὔτε ἀξίζει νὰ γίνετα

λόγος διὰ τὸ grand négligé, μὲ τὸ ὅποιον μεταφέρονται εἰς τὰ κρεοπωλεῖα τὰ νεόσφακτα ζῶα, ἀλλὰ εἶναι δίκαιον, συμφανεῖ μὲ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς φιλανθρωπίας, μὲ τὰς διατάξεις τοῦ πολιτισμοῦ, νὰ κατατάσσονται εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τὰ ζῶα κατηγορίαν καὶ οἱ σκοτωμένοι ἀνθρωποὶ, ἔστω καὶ ἂν αὐτοὶ ἀήκουν καὶ εἰς τὴν κατωτέραν κοινωνικὴν βαθμίδα;

Ἐπειτα μήπως ἀπαιτεῖται καὶ μεγάλη χρηματικὴ θυσία, διὰ νὰ κλυθῶσι καὶ οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ μὲ ἓνα μαῦρον σάβανον καὶ μὲ περισσοτέραν εὐσημοσύνην τοὐλάχιστον νὰ μεταφέρονται εἰς τὸν τόπον, ὅπου διὰ παντὸς θάναπαύσονται τὰ κρουσμένα μέλη των; Ἡ μήπως δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι μὲ τὴν τοιαύτην ἀναλγησίαν ἐκτὸς τῆς φρενῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὅποιαν προξενεῖ εἰς ὅλους τοὺς διαβάτας τὸ τρομακτικὸν αὐτὸ θέαμα, διψιλῆς ἐξ ἄλλου παρέχεται τροφὴ εἰς τὴν πειναλέαν καὶ ἀκόρεστον πολυπραγμοσύνην ἢ μᾶλλον εἰς τὴν ζοφεράν ἀπαισιοδοξίαν ἐκείνων, οἵτινες ἔχουν κλίσιν καὶ ἀρχὰς κοινωνιστικὰς;

* *

Καθὼς κατώρθωσα νὰ μάθω μετὰ ταῦτα, ὁ σκοτωμένος αὐτὸς ἦτο ἓνας πτωχὸς οἰκογενειάρχης, ὅστις διὰ νὰ θρέψῃ τὴν οἰκογένειάν του, ἀντὶ ἐλαχίστου ἡμερομισθίου ἀπεφάσισε νὰ νάβῃ εἰς ἐτοιμὸν οἰκοδόμημα, τὸ ὅποιον εἶχε κατὰ τὸν ὀλίγον ἡμερῶν, καὶ ἐνῶ ἐκρήμιζε τὸν τοῖχον, ἐκρημίσθη καὶ ὁ ἴδιος καὶ ἤυρεν ἐκεῖ τὸν μᾶλλον ὀδυνηρὸν θάνατον.

Αὐθημερὸν τὸ γεγονός ἀνήγγειλαν αἱ ἐφημερίδες.

Ἴσως ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ἐξεδηλοῦτο καὶ ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ ἡ ἐλαχίστη συμπάθεια.

Τίποτε ἀπολύτως.

Τὸ δυστύχημα ἐδημοσιεύθη μὲ τὴν μεγαλειτέραν συνοπτικότητά, ὡς ὑπαγόμενον πλέον εἰς τὰ συνήθη κοινωνικὰ συμβάντα.

Ἐπειτα δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῆ ὅτι ὅσα καὶ ἂν ἔγραψαν, ὅσα καὶ ἂν γράψουν αἱ ἐφημερίδες, ἀναπτύσσουσαι φιλανθρωπῶς τὰ ζητήματα αὐτά, ποῖος ἔχει καιρὸν νὰ χάνῃ μὲ τὰ τοιαῦτα ἀναγκώματα καὶ ποῖος σκοτιζέται διὰ τὸν σκοτωμὸν ἓνος ἐργάτου;

— Ἐσκοτώθη ἓνας ἀνθρωπος!

— Ὁρα του καλῆ λοιπὸν. Γλύτωσε ἀπ' τὰ βάσανα καὶ τώρα εἶναι ἡσυχος.

— Ἄλλ' ὁ θάνατός του ἦτο ἄδικος καὶ σκληρός.

— Ἐ, καὶ τί μὲ τοῦτο; Μήπως τάχα πρέπει γι' αὐτὸ νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος;

Ἦς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοιαῦτα εἶναι αἱ πρακτικαὶ γνῶμαι τῆς κοινωνίας μας, ὅταν πρόκειται διὰ τοιαῦτα δυστυχήματα.

Ἄλλ' ἂς μὴ βασιανίσωμεν αὐτάς, ἀροῦ — θὰ μας εἴπωσι καὶ πάλιν — εἶναι ματαιοπονία νὰ σκοτιζώμεθα διὰ τοὺς νεκρούς.

Καὶ μήπως ἔχουν ἄδικον νὰ φρονοῦν καὶ νὰ σκέπτονται τοιοῦτοτρόπως, ἐνῶ κανεὶς οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἐμερίμνησε ποτὲ καὶ διὰ τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς βιοπαλαιστάς, ὅταν ἔζων ἀκόμῃ καὶ τόσας ἀγωνίας καὶ τόσα μαρτύρια ὑφίσταντο γὰρ τὸ ἐπιουσίον ἄρτον;

* *

Ἄλλ' ἂς ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν ζώντων.

Ναί, ἂς ὁμιλήσωμεν διὰ τὰ τέκνα, διὰ τὴν σύζυγον, διὰ τὰς ἀδελφὰς καὶ διὰ τοὺς γονεῖς τοῦ σκοτωμένου ἐργάτου.

Βεβαίως ὁ ἀνθρωπος αὐτός, τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπάρξις ἦτο

τόσον ἀσήμαντος, δὲν θὰ ἐφύτρωσε ἔαυ μαιετάρι εἰς τὸν κόσμον καὶ οὔτε θὰ ἔξῃ ὡς φακίτης.

Κατὰ φυσικὸν λόγον θὰ εἶχεν οἰκογένειαν καὶ — μή μου κατακρίνετε, παρακαλῶ, τὴν παλιλογοίαν — πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκογενείας αὐτῆς θὰ ἦτο προωρισμένος τὸ γλίσχρον ἡμερομισθιον — ἡ αἰτία τοῦ σκοτωμοῦ του.

Τώρα ἡ οἰκογένεια ἐκείνη ἔχασε τὸ στήριγμά της, τὸν προστάτην της, μὲ ἓνα λόγον, τὸν ἐπίγειόν της ἀντιλήπτορα.

Εἰς τὸ σπίτι του, ὅπου ἤνθιζε χθὲς ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐλπίς, σήμερα βασιλεύει ἡ πείνα, ἡ λύπη, ἡ ἀπελπισία.

Τὰ παιδιὰ του ἔμειναν ὀρφανὰ.

Ἡ γυναῖκά του ἔχασε τὸν κυβερνήτην της.

Αἱ ἀδελφαὶ του ἔστερήθησαν τὸν φρουρὸν τῆς τιμῆς των.

Οἱ γέροντες γονεῖς του δὲν θὰ ἔχουν στήριγμα ἔς τὸ ἡλιοβασιλευμα τῆς ζωῆς των.

Καὶ εἰς ὅλους αὐτοὺς τοῦ λοιποῦ ὁ ἐπιούσιος ἄρτος θὰ ἦναι ἀποκείμενον πολυτίμητον, μεγάλη εὐνοια τῆς τύχης, καὶ τὸ ψῶμι αὐτὸ ποῖος ζεῦρει μὲ πόσας πίκρας, μὲ πόσα δάκρυα θὰ τὸ τρώγουν καὶ μὲ πόσας ταπεινώσεις θὰ τὸ ἀποκοῦν.

Τὸ μοιραῖον ἐπῆλθε ραγδαίως. Ἡ εἰμαρμένη ἔκανε τὸ γούστο της — ἐκλόνησε μὲ ἓνα της λάκτισμα τὰ θεμέλια τοῦ εὐλογημένου ἐκείνου σπιτιοῦ, ἔπεσε ἡ εἰρηνικὴ στέγη καὶ τὸσα πλάσματα ἀδύνατα τὰ ἐπλάκωσε ὅλα διὰ μιᾶς ἡ μαύρη συμφορὰ.

Καὶ ἀπὸ τὴν στιγμήν αὐτὴν ἀρχίζει τὸ σκοτεινόν, τὸ τρικυμιώδες, τὸ ἀμφίβρολον καὶ ἀόριστον μέλλον.

Ἀρχίζει τὸ μαρτύριον.

Καὶ ὡς θύματα τῆς συμφορᾶς αὐτῆς πρωταγωνιστοῦν οἱ γονεῖς.

Ἄλλ' ὄχι, οὔτε ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ πολυλογῆσθαι κανεὶς δι' αὐτούς. Τὸ μέλλον τους γράφεται μὲ μὴ μονοκονδυλιά.

Ἦς ἐκ τῆς ἡλικίας των, θὰ ἐξαντληθῶν ταχύτερον καὶ πολὺ γρηγορὰ θὰ ἡσυχάσουν εἰς τὸν τάφον.

Τί θάπογείνουν ὁμῶς οἱ ἐπιζῶντες;

Καὶ ἂν ἔνεκα ἀνεπαρκείας δὲν πληρώνουν τὸ ἐνοικίον των καὶ ἔλθῃ ὁ ἀσπλαγχνος οἰκοδεσπότης καὶ τοὺς ρίψῃ ἄρριον εἰς τοὺς πέντε δρόμους, ποῦ θὰ κατακτῆσουν τότε ἄστεγοι, πειναλέοι, ἐλεεινοί;

Ἡ ἔρημη καὶ ἀπροστάτευτη γῆρα, ἡ ὁποία ἀπὸ κανένα μέρος δὲν θὰ περιμένῃ περίθαλψιν καὶ ἀρωγὴν, δὲν εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ θυσιασθῆ πρὸς συντήρησιν τῶν τέκνων της;

Αἱ νεαραὶ αὐταὶ ἀδελφαί, ἄμοιροι ἀπὸ πᾶσαν ἐπιβλεψίν, δὲν εἶναι πιθανὸν νὰ πομπληθῶν;

Καὶ τὰ ὀρφανὰ;

Ἦ, ἡ ζωὴ δι' ἐκεῖνα θὰ ἦναι ἓνα αἰνίγμα μυστηριώδες καὶ ἀπαισιον καθ' ὅλα.

Καὶ ὁμῶς!

Ἡ φιλάνθρωπος κοινωνία μας, ἡ ἔχουσα θεσμούς, νόμους, δικαιοσύνην, ποῖος ζεῦρει μὲ ποῖαν συγκατάβασιν θὰ δικάσῃ μὴ μὲρα καὶ αὐτὰ τὰ θύματά της.... Μὲ ποῖον ἐξευτελισμὸν, μὲ ποῖον ἀνάθεμα καὶ μὲ ποῖαν ἐντροπήν θὰ σκεπάσῃ καὶ τὰ δύσμοιρα αὐτὰ πλάσματα, τὰ ὁποῖα τὴν ἀθλιότητα, τὴν ταπεινώσιν καὶ αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενον ὀλίγημά των, — ὄλην τὴν δυστυχίαν θὰ τὴν ὀρεῖλουν εἰς τὴν αἰφνιδίαν πτώσιν καὶ τὸν μοιραῖον θάνατον τοῦ ταλαιπώρου ἐργάτου, εἰς τὴν παρεκτροπήν τῶν ποδῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι γυμνοὶ καὶ ἀδρανεῖς τώρα εἶναι κρεμασμένοι ἔξω ἀπὸ τὸ τιμητικὸν αὐτὸ ὄχημα, τοῦ ὁποῖου τὸ τριζίμον νομίζω ὅτι καὶ ὡς τώρα ἀντιχλεῖ ἔς τὸ κῆρξί μου ὡς μὴ ἀπαισία κατάρρα....

* *

Τὸ κάρρο ἔπερασε, οἱ χλωμοὶ θεαταὶ ἀνὰ εἰς ἀπεμακρύνθησαν σκυθρωποὶ κἐγὼ μὲ γυμνὸν τὸ κεφάλι ἐπῆρα τὸν ἀντίθετον δρόμον.

Εἶχα φθάσει εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ ἡ ψυχὴ μου καὶ τὸ πνεῦμά μου εὐρίσκοντο ἀκόμα ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὀδυνηρᾶς ἐντυπώσεως, ἣτις μὲ εἶχε κατακυριεύσει ὀλόκληρον καὶ μέκαμε νὰ καταληθῶ ἀπὸ μίαν μελαγχολίαν ζοφεράν, ὡς ἂν μὲ τὸ κάρρο ἐκεῖνο νὰ μετέφεραν εἰς τὸ νεκροταφεῖον ἐκείνο προσφιλεῖ μὲ νεκρὸν. Κ' ἐβάδιζα ἔαυ ἀσπρημένος καὶ ἀπὸ τὴν ἀφαίρεμάδα, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ εἶχε ρίψῃ αὐτὴ μου ἡ μελαγχολία, μὲ βγάλε ὁ πένθιμος ἀντίπαλος στρατιωτικῆς μουσικῆς.

Καὶ σῆκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ εἶδα.

Ἀπὸ τὴν Ὀμόνοιαν ἀνῆρχετο μία κηδεῖα μεγαλοπρεπεστάτη.

Ἐστάθηκα κ' ἐπερίμενα.

Βραδέως ἡ πομπὴ ἔφθασε πρὸ ἐμοῦ.

Ἀπεκαλύφθη καὶ παρετήρησα.

Φλάμπουρα, ξεφτέρια, φανάρια, στέφανοι, λαμπάδες, δεσποτάδες, παπάδες, νεκροφόρος τέθριππος, στρατός, ἀξιωματικοί, κόσμος πολὺς καὶ ἐκλεκτός, ἀπέραντος γραμμὴ ἀμαξῶν προηγούντο καὶ συνώδευον τὴν κηδεῖαν ἑκατομμυριούχου γέροντος καὶ οἱ ψαλμοὶ τῶν ἱερέων καὶ τὸ ἐμβατήριον τῆς μουσικῆς ἐθρήνουν τὸν κηδεύομενον.

Καὶ ἐνῶ ἐχαιρέτιζα μὲ σεβασμὸν τὸ λείψανον, ἔφερα εἰς τὸν νοῦν μου ὄχι τὸν σκοτωμένον ἐργάτην, ὁ ὁποῖος θ' ἀναπαυθῆ μὲ τὸν πολυτάλαντον αὐτὸν ἔσθην ἀγαθὴ τῆς ἰδίας μητέρας, ἀλλὰ ἐσυλλογίσθηκα τὴν ὀρφανὴν τοῦ οἰκογενεῖαν, καὶ εἶπα μέσα μου:

— Ἄν ἡ οἰκογένεια ἐκείνη εἶχε μόνον τὰ χιλιόδραγμα, ποῦ θὰ ἐξωδεύθησαν εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν αὐτὴν κηδεῖαν, πόσον οὐ γώτερον σκοτεινὴ δὲν θὰ ἦτο ἡ ἀπελπισία, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ ταλαιπωρηθῆ;

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Ἄλλο στὸν κόσμον δὲν νικά, στὸν ἀνθρωπο δὲν μένει, παρὰ τὸ γέλιο πάντοτε, τὸ χαμογέλιο μόνον χαμογελά... καὶ ἡ καρδιά του ἂς εἶναι πληγωμένη, ἂς βγάξῃ μαῦρον στεναγμὸν, στὰ στήθεια ἂς ἔχει πόνο.

Τοῦ καθ' ἓνος χαμογελοῦν τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα, καὶ στὴ μεγάλη τους χαρὰ, καὶ στὴν πικρὴ τους θλίψιν, κάμμιὰ φορὰ κι' ἂν βρισκεται σ' ἀπελπισία ἀκόμα ναί! μέσ' τὸ δάκρυ του αὐτὸ τὸ γέλιο δὲν θὰ λείψῃ.

Δὲν εἶδατε ποτὲ μαζὺ νὰ κλαῖν, καὶ νὰ γελοῦνε; τὸ δάκρυ τους ποῦ πάλεψε, νὰ νικηθῆ ἀπ' τὸ γέλιο, κ' ἐφάνηκε στὰ χεῖλη τους χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῶνε, ὅπως στὸν ὕπνον τους γλυκὸ κάποτε χαμογέλιο.

Μόλις στὸ φῶς τοῦ κόσμου ἔβγη ὁ ἀνθρωπος γελαίει, καὶ σὲ νεκρὸ πολλές φορές τὸ χαμογέλιο εἶδα, ὡσάν τὴν ψεύτικη ζωὴ τοῦ κόσμου περγελάῃ ἐδ' ὅλοι μόνον τῆς χαρᾶς φοροῦν τὴν προσωπίδα.

T. ΜΠΕΤΣΟΣ

ΤΑ ΔΙΟΠΤΡΑ

Εἰς τίνα ὀφείλεται ἡ ἀνακάλυψις τῶν διόπτρων;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη προὐκάλεσε πλείονας τῶν τριάνοντα συγγραφέων νὰ κατέλθουν εἰς τὸν ἀγῶνα πρὸς ἐξακριβῶσιν τῆς ἀληθείας.

Καὶ ποῖον ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λεπτομερῶν αὐτῶν πραγματειῶν, εἰς ἃς ἐπεδόθησαν οἱ σοφοὶ οὗτοι;

Τὸ νὰ μὴ γνωρίζωμεν ἀκριβῶς εἰς ποῖον ἀνήκει ἡ τιμὴ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ὄργανου αὐτοῦ, τοῦ τόσον φίλου τῆς ὀράσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ ἀρχαῖοι πρὸ ὅλας τὰς ἐπιμόρους ἐρεῦνας εἰς ἃς ἐπεδόθησαν, δὲν ἐξεύρον οὐδένα τρόπον δι' οὗ νὰ μετριάξεται ἡ μυωπία, ἡ πρεσβυωπία καὶ ὁ στραβισμός. Τὸ μόνον δι' ὃ ἐπρονόουν οἱ ἔχοντες ἀσθενῆ τὴν ὄρασιν ἦτο τὸ νὰ ἀναπληρωσῶσι τὴν μυωπίαν βλέποντες μέσῳ μικρῶν ὀπῶν. Ἐν τούτοις οἱ Ῥωμαῖοι δὲν ἤγνούσαν παντελῶς τὴν τέχνην τῆς ὀπτικῆς. Εἶδομεν συγκράτους τετρονευμένους ἐν εἰδῆ ἀμυκῶντων φακῶν, οὓς μετεχειρίζοντο ἕνα ὑποβοηθῶσι τὴν ὄρασιν.

Λέγουσι μάλιστα ὅτι ὁ Νέρων ἐθεώρει τοὺς μονομάχους ἀλληλοσφραζομένους ἐν τῷ ἀμυκῶντι, δι' ἐνὸς monocle τοῦ αὐτοῦ εἶδους.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, τὰ κυρίως διοπτρα φαίνεται ὅτι ἀνεκαλύφθησαν περὶ τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα ὑπὸ τινος ἐκ Φλωρεντίας φυσιοδίφου.

Πάντα τὰ ἐπιφανῆ πρόσωπα ὅπως προσδώσαν εἰς ἑαυτὰ ὕψος ἐμβριθείας καὶ ποιόν τι ἦθος πολυπραγμοσύνης, ἔφερον κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν διοπτρα.

Εἶνε δύσγραφτος ἡ μακία καὶ τὸ πάθος, τὸ ὅποῖον διήγειρε ἐν Εὐρώπῃ καὶ δὴ ἐν Ἰσπανίᾳ τὸ μικροσκοπικὸν αὐτὸ ὄργανον. (1)

Ἡ τελευταία Βασίλισσα, ἣν ἡ Γαλλία παρέσχε εἰς τὴν χώραν τῆς Ἰσπανίας, ἡ Μαρία Λουίζα, ἡ σύζυγος Καρόλου τοῦ Β', βλέπουσα ἐκτετὴν περικυκλωμένην ὑπὸ πλουσιῶν ἀνθρώπων διοπτροφορούντων, περιεργαζομένων αὐτὴν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, εἶπεν ἡμέραν τινὰ εἰς τινὰ γάλλον εὐπατρίδην, ὅστις εἶχεν ἔλθει πρὸς ἐπισκεψίν τῆς: «Δὲν θὰ ἔλεγέ τις ὅτι οἱ κύριοι οὗτοι μὲ ἐκλαμβάνουσιν ὡς μεμβράνην τινὰ ἀρχαίου συγγραμματος; ἦν θέλουσι νὰ ἐπεξηγήσωσι μέχρι κεραίας».

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΡΑΚΟΣΥΛΑΕΚΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΑΝΤΙΛΑΛΟΥΣ»

Δρολόαπι

Ἀπιδρομάει μὲ σάλαγο στὰ γκρέμα ὁ κταροράχτης
Κ' ἀχολογᾷε στὶς ρεματιῆς καὶ ροβολᾷε στὰ πλάγια.
Βογκοῦν τὰ μοσκοῦατα, καὶ τὰ ψηλὰ τὰ πῦκα
Σαλεύουν φτάψηλες καρφές. Ἀγροουγκρίζει ὁ ρόχθος
Βουδὸς καὶ στοιχειογέννητος. Τὰ δάση ἀναβουίζουν
Ἀπὸ τὸν ἀνεμόβορο, καὶ κάπου τὸ δρολόαπι
Θροβόλιασε βελανιδιά μεσοῦρανη, καὶ βρέμει
Σὰ ρέκασμα ἀστροπέλεκα τοῦ σωριασμοῦ ἢ ἀντάρα
Μέσα στοῦ δάσου τὴν ἐρμιά. Τὰ ὄρνια ἀνατρομάζουν
Καὶ πᾶν στὰ καταμόνια τους. Πέραθε ἀπὸ τοὺς κέδρους
Οὐρλιάζει λυκοκόπαδο γιὰτὶ χιονιά μαντεύει,
Καὶ τὰ φτερά συμποῦπουλα μαδοῦν κ' ἀνεμοδέρνουν,
Τὸν ξανθὸν ἦιο κλαίγοντας οἱ μαυροκαλημάνες.
Τὸ ρυάσιμο τοῦ τσακαλιῦ γροικέται ἀπὸ τὰ πλάγια,
Καὶ τὰ κοράκια ἀπόσπερα γυροῦν στὰ καταράχια
Ἀπὸ τοὺς κάμποις, καὶ κραζιῆς στριγγιῆς σκορποῦν σὰ θρήνους.
Πυκνὰ καὶ μαῦρα νέφαλα ἔλογυρον οὐδὲν στὰ δάση,
Σὰν ἴσκιος τρέχουν, σὰ στοιχεῖα στὰ δεντροτόπια φεύγουν,
Καὶ δράμουν δρακκασπέδιοι κ' ἀπιδρομοὶ ἀντρενωμάχοι
Καὶ στριγγλοκόποι ἀνεγγίχτοι. Τὰ δένδρα ἀναβουίζουν.
Τ' ἀστροπελέκια ἀνάερα σπαθιά χρυσοσταυρώνουν,
Καὶ σκίζουν τὰ αἰθέρια μὲ τίς κεραυνοὺς φλόγες,
Κι' ἀπλώνουν φῶς στὴ σκοτεινιά, καὶ γύνουν τὴ θειαφίλα.
Κι' ἀπάνου ἀπὸ τὰ κράκουρα περήφανος σ' ἡ πλάση,
Χαίροντας στ' ἀνεμόβορο, τὸ δρόλαπα ἀψηφνώντας,
Ἀναφτεριάζει ὁ μοναχὸς ὁ βασιλεῖα τοῦ αἰθέρα,
Κι' ἀφίνει στρίγγλικες κραζιῆς, καὶ στὰ ραϊδιά τροχάει
Τὰ νύχια του, ὁ σταυραχτός, νεφαλοκαταλύτης,
Μὲ τὰ φτεροκλαγγίσματα καὶ τὸ νυχοδαρμό του.

ΣΠ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

P. H. E. LEGRAND

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΛΟΓΑΘΩΙΚΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΥ ΦΩΒΕΛ

(Συνέχεια)

Γνωστὸν ἐκ τοῦ ὀδοιπορικοῦ τοῦ Σατωβριάνδου ὅτι ἀντιθέτως πρὸς τοὺς συγχρόνους αὐτῷ διέγνωσε καλῶς τὴν πρὸς ἀνατολὰς διεύθυνσιν τοῦ Παρθενῶνος, οὐδαμῶς στηρίζων τὴν ἑαυτοῦ γνώμη ἐπὶ ἀναμφισβητήτων λόγων, οὐδὲ ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας τῶν ἀπεικονίσεων τῶν ἀετωμάτων ἐρειδόμενος (1).

1. Γράφει ἐν τῷ (VIII, fo 246): «ὁμίλων περὶ τοῦ Παρθενῶνος [ὁ Παυσανίας λέγει]» «ἐς δὲ τὸν ναόν, ἐν Παρθενῶνα ὀνομάζουσι, ἐς τοῦτον ἐσιούσιν ἕποσα ἐν τοῖς καλουμένοις ἀετοῖς κεῖται, πάντα εἰς τὴν Ἀθηνᾶς ἔχει γένεσιν, τὰ δὲ ὅπισθεν ἢ Ποσειδῶνος πρὸς Ἀθηνᾶν ἐστὶν ἕρις ὑπὲρ τῆς γῆς». Τὸ κείμενον εἶναι προφανῶς ἥλθω μόνων, διότι ἔδει νὰ διέλθῃ τὸν ὀπισθόδομον, ἐνθα ἦτο ὁ θησαυρὸς, ὅπως εἰτέλθῃ εἰς τὸν ναόν, ὅπερ ἀδύνατον ὀυτικῶς ἦτο ἡ γένεσις τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ κάλλιον εἰπεῖν ἡ ὑπόδοχὴ αὐτῆς ἐν Ὀλύμπῳ ἀνατολικῶς δὲ εἰκονίζετο ἡ ἕρις τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος».

Ὀλίγα τινὰ περιέχουσιν αἱ σημειώσεις αὐτοῦ περὶ τῆς ἐσωτερικῆς διαίρεσεως τοῦ ναοῦ. Τῷ 1806, ἔγραψε τῷ Barbicé «Ἐσχημάτισα πεποιθήσιν ὅτι δύο ἐν τῷ Παρθενῶνι ὑπῆρχον θύραι καὶ ὅτι ὁ ὀπισθόδομος ἦτο παρικεικλεισμένος» (2). Ἀλλαχοῦ φράσις τις ἀναφέρουσα περὶ τῆς πυροκαϊῆς τοῦ θησαυροῦ ἐμβάλλει αὐτῷ τὴν ἐξῆς σκέψιν: «Ὁ θησαυρὸς λοιπὸν δὲν ἦτο εἰς τὸ μέρος τοῦ ναοῦ τὸ καλούμενον ὀπισθόδομος ἦτο προφανῶς ἴδιον διαμέρισμα» (Pap VIII, fo 254). Ὅσον ἀφορᾷ τὸν σηκόν, γνωρίζομεν ὅτι ἐκ τινος χωρίου τοῦ Wilkins Atheniensi, 101 σημείωσις, ὅτι ὁ Φωβέλ ἐνόμιζεν ὅτι οἱ δύο στίχοι τῶν ἐσωτερικῶν κίωνων ἀνήγοντο εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους (3), ἀλλ' αἱ χειρόγραφοι σημειώσεις οὐδὲν ἀναφέρουσι. Πλεῖστα λεπτομέρειαι τῶν ἀετωμάτων, τοῦ θριγγῶ, τοῦ δαπέδου εἰσὶν ἐπιμελῶς εἰκονισμέναι ἐν τῷ Α' τόμῳ καὶ ταῖς ἀρχαῖς τοῦ Β' καὶ Γ'. Ἐν τινι παλαιοτάτῃ κατὰ τὴν γνώμη μου σημειώσει (Pap VIII, fo 5), ὁ Φωβέλ σημειῖ «ὅτι μεταξὺ τῶν κίωνων τῆς δευτέρας σειρᾶς ὑπῆρχε βαθμῆς, ἣς αἱ διαστάσεις δηλοῦνται διὰ τῆς ἐν τοῖς κίονι γεινομένης γλυφῆς καὶ διὰ τοῦ συντηνιωματικῆς τοῦ ὑπὸ ταύτην οὐχὶ λείου δαπέδου. Ἡ βαθμὴ αὕτη εἶχεν ὕψος 8 δακτύλων καὶ ἦτο ῥαβδωτὴ πρὸς τὰ κάτω». Ὡς πρὸς τὴν διάταξιν τῶν γλυφῶν καὶ τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν, συγχάκις λαμβάνεται ὡς μέτρος ὑπὸ τῶν συγχρόνων αὐτοῦ ἐξ αὐτοῦ παραλαμβάνων ὁ Legrand, ἐν τῷ κειμένῳ τῆς Galerie αὐτοῦ (σ. 33), ἀναφέρει περὶ τῶν συνεχόντων τὰ ἐπὶ τῶν ἀετωμάτων ἀγάλματα σιδηρῶν ἀγκυριῶν, ἐξ αὐτοῦ δὲ ὡσαύτως βεβαίωσι ὅτι ἐν ἐκάστῃ γωνίᾳ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος ὑπάρχουσι δύο κεφαλαὶ ἵππων, ἐνῶ μία μόνον εἶναι ὁρατὴ κάτωθεν, καὶ βροχιῶν ἐξερχόμενος τῆς θαλάσσης καὶ κρατῶν τὰ ἦνια τῶν ἵππων. «Ὁ κ. Φωβέλ, προσθέτει, βεβαίωσι ὅτι ἡ καινοτροπία αὕτη τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ, εἴτε ὁ Φειδίας εἴτε ἄλλος τις ἦτο οὗτος, τοῦ νὰ θέσῃ πλησιέστατα τοῦ γείσου κεφαλὰς ἀνθρώπων ἢ ζῶων φαινόμενων ὅτι ἀναδύουσιν ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης μεγαλύνει ἐξόχως τὴν σύνθεσιν, ἢ δὲ φαντασία περατοῦ τὸ ἀντικείμενον ὡς θὰ ἔβλεπε τις αὐτὸ ὅλον, φαντάζεται δὲ μάλιστα τὰ κεκρυμμένα μέλη ἐτι ὠραιότερα ἢ τὰ φανερά» (σ. 34). Ὁ ἴδιος Legrand, γράφων τῷ στρατηγῷ Miranda τῇ 7 Μαΐου 1802, ἐσημείω, κατὰ τὸν Φωβέλ, ὅτι τὸ σύμπλεγμα τὸ καλούμενον τότε τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τῆς Φαυστίνης ἀφηρέθη ἐκ τοῦ ἀετώματος, ὅπως τιμῆσθαι αὐτοκράτορά τινὰ εὐεργετήσαντα τὰς Ἀθῆνας: «διότι διαφέρει ὡς πρὸς τὴν ἐργασίαν, τῶν ἄλλων τοῦ συμπλέγματος τούτου μερῶν». (Antiq. d'Athènes, μετάφρ. Γαλλικῆ, IV (1822) σ. 58), ὅτι τὰ ἀγάλματα τῶν ἀετωμάτων ὡς καὶ ἡ ζωφόρος ἦσαν ἔργα τοῦ Φειδίου, τοῦτο οὐδαμῶς ἀμφισβητεῖται παρὰ τῷ Φωβέλ, φαίνεται δ' ὅτι ἀπεδέχετο τοῦτο ἀσυζητητὶ, τοιλάχιστον ἀπὸ ὀρισμένου τινὸς χρόνου (4).

1. Mag. encycl. 1807, II, ἐπιστολὴ τῆς 30 Ἰουλίου 1806. Ἐνοεῖ ὁ Φωβέλ τὰς δύο πύλας μεταξὺ τοῦ ὀπισθόδομου καὶ τοῦ σηκοῦ; (Bl. Bötticher, Acropol. 123)

(3) Ἐξ ὅσων εἴπωμεν τὸ «Memorandum» περὶ οὗ ἀναφέρει ὁ Wilkins ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ εἶναι ἀναμφισβητικὰ διάφορον τῆς περὶ τῶν λεπτομερειῶν μελέτης τοῦ Φωβέλ, ἢ ὁ Legrand ἀπηλύθη τῷ 1802 πρὸς τὸν στρατηγόν Miranda (Antiq. d'Athènes, μετ. γαλλ. IV (1821, 58), καὶ πρὸς ἦν ὁ κ. Michaelis (Parth. σ. 73) φαίνεται συγγένον αὐτό. Δὲν ἦτο καθὰ φρονῶ, μελέτη γενικὴ ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος, ἀλλ' ἀναμφισβητικῶς ἀπλὴ παράγραφος τῆς πρὸς τὸν Walpole τῇ 19 Ἰουνίου 1813 γράφεισθαι, ἐπιστολῆς.

(4) Φύλλον τι (Papiers, VII, fo 251) ἐνῶ λέγεται ὅτι τὰ ἀετώματα εἰκομίσθησαν ἐπὶ Ἀδριανοῦ, φαίνεται γραφῆναι πολὺ ἔνωρις καὶ δὲν ἐκφράζει ἀναμφισβητικῶς γνώμη πάντοτε ὑπὸ τοῦ Φωβέλ ὑποστηριχθεῖσαν.

Ἐν τῷ Ἐρεθθίῳ, ὁ Φωβέλ, ὡς εἴπωμεν ἤδη, εὐρε κατ' ἀρχὰς κλίμακx ἀγούσαν ἀπὸ τῆς δυτικῆς στοᾶς, πρὸς τὴν πρόστασιν τῶν Καρυατίδων. Κατὰ τὸν Legrand (Galerie antique σ. 76) παρετήρησεν ὡσαύτως τὴν μικρὰν θύραν τὴν κατεσκευασμένην ἐν τῷ κρηπιδώματι τῆς προστάσεως ταύτης, καὶ τὰς κλίμακx τὰς ἐξ αὐτῆς ἀρχομένης. Ἐβεβαίωσεν ὅτι τῶν πρὸς δυσμὰς παραθύρων τὰ εἰρήματα, αἱ συναρμογαί, ἀνήγοντο εἰς τὴν ἀρχαιότητα, ἐρρόνει δὲ ὅτι ἡ κάτωθι διατηρηθεῖσα θύρα θὰ ἦτο σύγχρονος αὐτοῖς: ἐβεβαίωσεν ὅτι αἱ συναρμογαὶ τῶν θυρῶν ἦσαν μακράναι: εἶκασεν ὅτι τὰ ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τῆς ζωφόρου ὀρώμενα ἔχνη τῶν ἀγκυριδίων ἐδείκνυν ὅτι ἦτο αὕτη ἄλλοτε κεικλυμένη διὰ χαλκῶν ἀγαλμάτων ἐκ δὲ τῶν ἡλίων τῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν σπειρῶν ὅτι ἀνήρτων κατὰ τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας στεφάνους. Ἐ τῷ σχεδίῳ ὅπερ ἐξεπόνησε τῷ 1789 (16 σελίδες τοῦ Β' τόμου) ἀποχωρίζει τέλειον τοὺς δύο παρ' ἀλλήλους κειμένους σηκοὺς καὶ σημειοῦται μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰν ὕψους ἐπιφανείας 9 ποδῶν. Τοῦτο: φίλοι μάτην ἐξήτησαν εἰσηγουμένου αὐτοῦ τοῦ ἀλμυροῦ ὕδατος τὰς πηγὰς, περὶ ὧν ἀναφέρουσιν οἱ συγγραφεῖς (Chandler, II, 546): ἀλλ' ὅμως ἀντὶ αὐτῶν ἀνεκάλυψε δίοδον ἐν τῷ βράχῳ ὑπὸ τὸν ναόν (5).

Μικρὸν διὰ γραφίδος σχέδιον, καὶ αἱ ἐπ' αὐτοῦ σημειώσεις (1), συνοψίζουσι τὴν γνώμη τοῦ Φωβέλ τῷ 1816, περὶ τῶν κλιτύων τῆς Ἀκροπόλεως. Ἀφοῦ ἐξέλαβε τὸ Ὁδεῖον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικῶν θεάτρον τοῦ Διονύσου, ἐποιήσατο ἐν τοῖς ἐρειπίοις τοῦ θεάτρον τούτου ἐρεῦνας, ἐξ ὧν ἐπωφελήθη ὁ ἐκδότης τῶν ἀρχαιοτήτων τῶν Ἀθηνῶν (μετάφρ. Γαλλ. IV (1822) σ. 66): ὄρισε τὸν γῶρον τοῦ Ἀτληπείου καὶ ναοῦ τινος τοῦ Βίχου καὶ ἀπέδειξεν ὅτι τὸ ἀγαλμα τὸ κοσμοῦν τὸ μνημεῖον τοῦ Θρασύλου δὲν ἦτο γυναικίος, ὡς εἶπεν ὁ Stuart, ἀλλὰ νεανίου (Chandler, II, 546 Legrand, Galerie antique, σ. 92) (2).

Ἀπέλωμεν τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν περὶ αὐτὴν ἐγγύτατα κειμένων. Ἐν τῷ Θεσίῳ ὁ Φωβέλ παρετήρησεν ὅτι τὰ ἀετώματα, ὡς ἐν τῷ Παρθενῶνι, θὰ ἔφερον ἀγάλματα (3) ἐν τῷ μνημείῳ τοῦ Λυσικράτους, ἐπίστευσε, ὡς ὁ Stuart, ὅτι εἶδεν ἔχνη ἀγκιστριῶν ἀφ' ὧν ἀνηρτῶντο στέφανοι (Legrand, σ. 139): ὑπερήσπισε τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Πύργου τῶν Ἀνέμων (ὀρολόγιον τοῦ Ἀνδ. Κυρρήσου) κατὰ τῶν αὐστηροτάτων ἐπιρρίσεων τοῦ Le Roy ἀποφανθεὶς ὅτι ἦσαν ἱκανῶς ἐπεξεργασμένα ἀναλόγως τοῦ ὕψους (Legrand σ. 108). Οἱ τέσσαρες τόμοι τοῦ Cabinet des Estampes περιέχουσι σχεδιάσματα πολλῶν τεμαχιῶν, ἐσπαρμένων ἀνά τὰς τέσσαρας γωνίας τῶν Ἀθηνῶν, συχνότατα δὲ δηλοῦνται ἐν σημειώσεσι τοῦ κεινται. Ἡ ἐξέτασις πάντων τούτων τῶν σχεδιασμάτων συνετέλεσε καὶ δύναται ἐτι σπουδαίως νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐρειπίων τῶν Ἀθηνῶν: ἀλλὰ οὔτε ὑπὸ καλλιτεχνικῶν παρατηρήσεων οὔτε ὑπὸ γνωμῶν περὶ τῆς τοπογραφίας συνοδουμένα, ἐλέγχουσι μόνον τὴν σχεδιαστικὴν δεινότητα τοῦ Φωβέλ: λυπεῖται δὲ τις ὅτι τὸσαύτη ὕλη παρέμεινε ἀχρηστος ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ.

(*) Οἱ κάτοικοι ἐν τούτοις τῆς ὠραίας Κερρωπίας, τῆς κοιτίδος τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀπάντων τῶν ἀνω μνημονευομένων κρατῶν, ἂν καὶ ὀλίγον ἀργά, (τοῦτο δὲν βλάπτει) ἐβίβαν τὰ γυαλιά εἰς τὴν φαντασιοπληξίαν ταύτην.

Δὲν ἔχει οὕτω, μονοαλόφοροι περιπατηταὶ τῆς δειροστοιχίας καὶ τῆς ἐξέδρας τοῦ Φιλήρου, ἐκαὶ τοιλάχιστον διοπτροφόροι μου Ἀθῆναι, τακτικαὶ θαμῶνες τοῦ Palais du prince, τοῦ Ζηχαράτου καὶ λοιπῶν κέντρων θὰ ὀμολογήσῃτε τὴν ἀλήθειαν. Ἐν ἐναντία περιπτώσει ἐπικαλοῦμαι τὸν κ. Ρωμαίτην. Σ. Μ.

(5) Καλεῖ τοὺς βλάχους τούτους μετὰ παρηρησίας «βλάχους τοῦ Πανδρόσιου». Ἀπόπειρα ἐομηθείας τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου σχετικῶς πρὸς τὰς ἐογασίας τοῦ ναοῦ ἀπέτυχεν ἐνόμισεν ὅτι αἱ Κερρωπία ἐὰν δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ Ἀκρόπολις, θὰ ἦτο μνημεῖον τι τῆς πόλεως (Papiers VIII, fo 266)

(1) Dossins, τόμ. II, ἀρχὴ Papiers, VIII, fo 130—131 (Bl. II, jo 30—31). Ὡς πρὸς τὸ βιβλίον τοῦ Ἀγγίππα ὁ Φωβέλ λέγει: «ὅτι ἐπιγραφὴ τις ἐτέθη ἐπὶ ἀρχαῖο ἐργα εἰς ἐπιγραφῆς κατὰ τὸ ἦμισυ ἐξελθελαιμένης: ἡ ἐπιγραφὴ προθέτει, εἶχε τέσσαρες ἀκόμη γραμμάς: κάτωθεν τὸ βιβλίον τοῦτο ἔφερε τὰ τέκνα τοῦ Σενοφῶντος...»

(2) Καλεῖ αὐτὸ ἀγαλμα τοῦ Βίχου (VIII, fo 81).

(3) Papiers, VIII, fo 71.

Ἡ τοπογραφία τῆς πόλεως καὶ τῶν περὶ αὐτὴν δὲν ἦτο δυνατὸν εἶναι νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ἀνδρῶς τῆν Ἀττικὴν ὡς δευτέρου αὐτοῦ θεωροῦντος πατριδᾶ: «Πρέπει νὰ λυπηταί τις, λέγει ὁ κόμης Forbin (Voyage, σ. 56), ὅτι ὁ κ. Φωβέλ δὲν γράφει· διότι οὐδεὶς ἠδύνατο ὡς αὐτὸς νὰ σχολιάσῃ τὸν Πausanίαν, νὰ καθορίσῃ τὴν πολυλογίαν καὶ τὴν ἀσάφειαν αὐτοῦ». Μετέχοντες ὅμως τῆς λύσης, ἀλλ' ἴδωμεν τίνων ἐπαίνων εἶναι ἄξιος.

Ἐν παντὶ τοπογραφικῷ ζητήματι ὁ Φωβέλ ἐπιδεικνύει συνήθως ἐλευθερίαν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς γραπτὰς μακαυρίας (1), ἐλέγχων τὸν Pausanίαν ἐπὶ ἀνακριβεῖα καὶ ἀπερισκεψία. «Ἐἴμαι πεπεισμένος, γράφει πού, ὅτι ὁ Pausanίης ἐγράφε στηριζόμενος εἰς ἐπιπολαιὰς σημειώσεις, ὡς οἱ πλείστοι τῶν περιηγητῶν». Ἄλλως τε ἀνεγίνωσκε τὸν περιηγητὴν διὰ τῶν γαλλικῶν μεταφράσεων τοῦ Gedouyn, τοῦ Clavier, καὶ ἐδυσπίστει πολὺ πρὸς τοὺς μεταφραστὰς, συγνότατα δὲ ἔλεγε «τοῦτο εἶναι κακῶς μεταπεφρασμένον». Κατ' αὐτὸν ἡ ἐξέτασις τῆς νῦν καταστάσεως ἦτο σπουδαιότατη. Ἡ γνώσις τῶν τόπων καθίστα ἐνίοτε αὐτὸν ὑπέρτερον τῆς ἐκ τῶν βιβλίων σοφίας· ἄλλοτε ἐμεγαλοποιεῖ ὑπερβαλλόντως τὴν ἀξίαν τῶν γνώμων του. Κατεσκεύασε γύψινον σχέδιον ἐν ἀναγλύφῳ δι' ὃ ὑπερῆφανεύετο (2)· τὸ σχέδιον τοῦτο λέγει ὁ Rouquerville, παρίστα κατ' αὐτὸν «τὰς Ἀθήνας τοῦ Pausanίου μετὰ τῶν χωροσταθμίσεων καὶ τῶν ἐδαφικῶν ἀνωμαλιῶν». Παρακατιοντες δὲ θὰ ἴδωμεν ὅτι ὁ ἐργάτης τοῦ σοφοῦ τούτου ἀθύρματός συνεπέρανεν ἐνίοτε κατεσπευσμένως περὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐδαφικῆς διαπλάσεως πρὸς τὴν ἐπὶ Περικλέους, ἐπὶ Πεισιστράτου μάλιστα. Συγνότατα ἀπαντᾷ ἐν ταῖς γνώμας αὐτοῦ δραματικὸν τι. Ὁ Φωβέλ δὲν ἠθέλε νὰ μείνῃ λευκὸς ἐπὶ τοῦ χάριτος χώρος, οὔτε ἐρείπιον τι ἀρχαιολογικὸν ἄνωγνον. Οὐδεὶς ἐραντάσθη ἢ ἐπλασε πλείονας πομπῶδες ἀλλὰ ἀδικαιολογητοὺς ὀνομασίας· κατ' αὐτὸν οἱ κληροῖ ἐπὶ τῆς εἰς Ἐλευσίαν ὁδοῦ τάφοι ἀνηγορεύοντο τάφοι τοῦ Θρασύβουλου, τοῦ Περικλέους, κτλ. σπῆλαιόν τι παρὰ τὰς Μελιτιδᾶς πύλας ἐπωνομάζετο σπῆλαιον τοῦ Κίμωνος, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Αἱ ἐπὶ τοῦ περιβόλου τοῦ ἄστεως παρατηρήσεις τοῦ Φωβέλ εἶναι αἱ μάλιστα ὀρθαὶ καὶ αἱ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀποδεκταὶ γινόμεναι. Πολλὰκις ἐπικρίνει αὐστηρῶς τὸ διάγραμμα τοῦ Ἀτλαντος τοῦ Νέου Ἀναχάρσιδος: «Κατὰ τὸ διάγραμμα τοῦτο, λέγει (3), τὰ τεῖχη ἤμισα ἤθελον ὑπερασπίσει τὴν πόλιν». — «Παρατηρῶ ὡσαύτως, προσθέτει ἄλλοτε (4) ὅτι πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τῆς πόλεως (MA) οὐδεμίαν τοποθετεῖ πύλην ὁ Βαρθελεμῦς ἀνάγκη ἦτο μεγάλην νὰ διανύσωσιν ὁδὸν αἱ δυστυχεῖς Ἀθηναῖοι ὅπως μεταβῶσιν εἰς τοὺς δήμους τοὺς πρὸς τὸ ἀκρωτήριον Ζωστήρα κειμένους». Καὶ ἐξακολουθεῖ: «Ἀνεῦρον τὰ ἐρείπια τεσσάρων πυλῶν: τῆς περὶ τῆς ὁ λόγος (πύλης τοῦ Αἰγέως τοῦ Νέου Ἀναχάρσιδος), ἐτέρας παρὰ τὸ Μουσεῖον, ἄλλης μεταξὺ τοῦ λόφου τούτου καὶ τῆς Πνυκῆς, τετάρτης δὲ ἐπὶ τῆς νῦν μεγάλης ὁδοῦ πρὸς τὸν λιμένα, 200 περίπου ὀργυῖας ἀπὸ τοῦ Θησειοῦ οὐδὲν λέγω περὶ τῆς τοῦ Ἀδριανοῦ, κατὰ τῶν τοῖς πᾶσιν.

Αἱ νῦν μεγάλα ὁδοὶ ὑποδεικνύουσι τὰς ἄλλας, ἐπειδὴ αἱ πεπατημέναι ὁδοὶ σπανίως μεταβάλλονται». Τεμάχιόν τι, χρονολογούμενον, ὡς νομίζω, ἀπὸ τοῦ 1802, συνοψίζει τὴν γνώμην τοῦ Φωβέλ περὶ τῶν τευχῶν τῶν Ἀθηνῶν (VIII, f° 68). «Ἐχει τις αὐτὰ πρὸ τῶν ὀρθακλῶν ἀπὸ τοῦ Διπύλου, διερχόμενος ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Πνυκῆς, τοῦ Μουσειοῦ, παρὰ τὴν κρήνην Καλλιρρόην: ἀκολουθεῖ τις ταῦτα μέχρι τοῦ Λυκαίου, ἔνθα ἔβλεπε τις πρὸ εἰκοσιπενταετίας ἐτι παραστάτας τῶν Μελιτιδῶν πυλῶν χρησίμους σήμερον διὰ τὴν αὐτὴν χρῆσιν εἰς τὴν νῦν πύλην τῆς πόλεως. Οἱ τοῦτοι οὗτοι εἶναι πανταχοῦ ὁμοίομορφοι· οἱ λίθοι εἶναι ἴσοι τὸ μέγεθος, μήκος 3 ἢ 4 ποδῶν καὶ πᾶχος ἐνὸς καὶ ἡμίσεως· εἶναι κροκαλοπαγεῖς ποικιλόχροιοι, σύγγραμμα παντὸς εἶδους χαλίκων ἐκ τῶν εὑρισκομένων εἰς τὰς κοίτας τῶν χειμάρρων. Ὁ ἀρχαῖος οὗτος περίβολος, ὃν μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ἐπιμελείας διέγραψα, εἶναι 60 σταδίων ἐκ 51 ὀργυῶν κατὰ τὸν Danville. Τὰ 60 στάδια εἶναι τὸ ἀκριβὲς μέτρον τὸ διδόμενον ὑπὸ τοῦ Θεουκιδίδου. Παρατήρησα τὰ ἔχνη δύο ἄλλων στενωτέρων περιβόλων χωρὶς νὰ ὑπολογίσω τὴν ἀκρόπολιν, ὧν ὁ μὲν κτισθεὶς ἐν σπουδῇ ἐξ ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἐρείπιων (1), ὁ δὲ κτισθεὶς ἐκ τῶν αὐτῶν καὶ ὁ μεγάλος περίβολος τῶν 60 σταδίων, ἐκκλίνει μικρὸν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως» (2).

Ἐτέρα πάροδος μεταγενεστέρη κατὰ τινὰ ἔτη, ἐπικυροῖ τὴν πρώτην ἐν τοῖς κυρίοις αὐτῆς σημείοις (VIII, f° 245): «Δὲν ὑπῆρξε ποτε ἀρχαιότερος περίβολος ἐκείνου οὐ τὰ ἔχνη θεῶντα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τοῦ Μουσειοῦ καὶ ὑπὲρ τὴν Πνυκᾶ, καὶ ὃν ἀκολουθεῖ τις ἐξ ἐνὸς μέχρι τοῦ Λυκαίου, ἐξ ἐτέρου μέχρι τοῦ Διπύλου, καὶ ὃν ἀπαντᾷ παρὰ τὰς Ἰππιάδας πύλας. Ἐὰν τὸ κείμενον τοῦ Pausanίου, λέγει τούναντιον, ἐβασίσθη πιθανῶς εἰς τὰς ψευδεῖς τῶν περιηγητῶν πληροφορίας, εἰς ἰκασίας καθ' ἃς αἱ Ἀθηναῖοι εἶχον τεσσάρων λευγῶν περιφέρειαν ἐν ᾧ δὲν εἶχον ἢ δύο τὸ πολὺ· ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐρευνησῶσι τοὺς τόπους, ἐζήτησαν νὰ ἰδρῶσιν πόλιν 60 σταδίων ἐξ 94 ὀργυῶν ἀντὶ τῶν 51, ἅτινα παρέχουσιν αὐτῇ τὰ τῶν τευχῶν ἔχνη» (3). Ἐκ τοῦ ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Olivier δημοσιευθέντος σχεδίου δύναται τις νὰ κρίνῃ ἀσφαλῶς περὶ τῆς ἀκριβεῖας τῶν ἰδεῶν τοῦ Φωβέλ. Μετὰ τὴν ἐκ Γαλλίας ἐπάνοδον, ἐποιήσατο ἀξίως λόγου παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ περιβόλου. Τῇ 3 Ἰανουαρίου 1806, ἀνεκάλυψα τὴν συμβολὴν τῶν ἀπὸ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας τευχῶν ἐπὶ τῶν τελευταίων λόφων τῶν ἐκτεινομένων πρὸς τὸν Ἰλισσόν... ὁ λίθος ὁ χρησιμῶν ὡς βᾶσις φαίνεται ἐτι (αἱ διαστάσεις δίδονται ἐν περιθωρίῳ): ἀνεγνώρισαν τὸν ἄνωρον τοῦ παραστάτου καὶ τὰ ἔχνη τοῦ ἔξονος ἐφ' οὗ ἐστρέφετο ἡ πύλη» (Pap., II, f° 156—159). Τῷ 1811 αἱ ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν καὶ ὑπ' αὐτοῦ γινόμεναι ἀνασκαφαὶ παρὰ τὰς Ἰππιάδας πύλας, βεβαιοῦσι τὴν γνώμην ὅτι ἡ ἀρχαία πόλις δὲν ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου πορρωτέρω ἢ ἡ νέα πόλις· ἐν παρόδῳ ἀναμνηστικῆς ὅτι αἱ Ἰππιάδες πύλαι ἐκκλῶντο ἐτι «πύλαι τῶν δρόμων» (Pap., II, f° 20). Τέλος

(1) Τὸ «τεῦχος τοῦ Οὐαλεριανῶν».

(2) Τὸ Πελαργικόν; Ὁ ἀρχαιότερος περίβολος, λέγει ἄλλοτε (VIII, fo 245), περιέβαλλε τὸ κάτω τῶν βράχων τῆς ἀκροπόλεως ἤτις ἦτο τότε ἅπασα ἡ πόλις.

(3) Βλ. τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδριαμῶντος ἀναφερομένην ἐπιστολὴν (Aleui eenui critici, σ. 140—141). Ὁ Φωβέλ προσθέτει: «Ἄλλως τε ὁ Θεουκιδίδης ὃν μὲν ἀναφέρει δίδει τὴν ἀπόστασιν ταύτην τῶν 60 σταδίων μέχρι τοῦ Πειραιῶς· τοῦτο τὸ ἄλλοτε ἀναγινώσκω εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ Lénégue, διότι δὲν ὁμιλεῖ οὐδὲν ὡς περὶ Ἀθηνῶν, ὀφείλω δὲ νὰ πιστεύσω, ὅτι ἠκολούθησε τὸ κείμενον». Ὁ Φωβέλ πλειστάκις βεβαιῶν, ὅτι τὸ στάδιον ἰσοδυναμεῖ πρὸς 15 ὀργυῖας.

τῷ 1819, γράφει τῷ Barbé (Pap., II, f° 28—29). «Ἀνεσκαψα τὸ Δίπυλον καὶ εὑρον διαχωρίσμα (un montant de la separation) 4 τετραγωνικῶν ποδῶν, ἰσχυρῶς συνδεδεμένον διὰ σιδήρου καὶ μολύβδου· ὑπάρχουσι ὡσαύτως λείψανα στρογγύλου μεγάλου πύργου· ἐγγύτατα δὲ ἄρχονται οἱ τάφοι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀκροπόλεως».

Μεταβῶμεν εἰς τὴν τοπογραφίαν τοῦ ἄστεως. Κατὰ τὸν Φωβέλ, ὁ Pausanίης, ἐκ βορρᾶ ἐρχόμενος, ἀπεβίβασθη εἰς Φάληρον, εἰσῆλθε δ' εἰς Ἀθήνας διὰ τῶν Αἰγείων Πυλῶν. Φύλλον τι γράφει τῷ 1791 (1) (VIII, f° 4) περιγράφει ἐρείπια παρὰ τὴν πύλην ταύτην κτίσματός τινος λειψάνου ἴσως τοῦ βάρου ἐφ' οὗ ἴστατο ἵππος παρεστηκότα ἔχων στρατιώτην, ἔργον τοῦ Πραξιτέλους (2). «παρατηρήσειν ὅτι παρόμοια ἐρείπια κτισμάτων πρὸς τὸν Κεραμεικὸν εὑρισκόμενα ἐξηπάτησαν ἐξ ἀγνοίας τὸν ἀββῆν Βαρθελεμῦν τοποθετοῦντα πρὸς τὸ μέρος τοῦτο πᾶν ὅ,τι ὄντως εὑρηται πρὸς τὸ ἐναντίον. Ὁ Pausanίης διαρρήδην λέγει ὅτι πλησίον εἶναι ὁ ναὸς τῆς Δήμητρος». Ἡ κρήνη Καλλιρρόη παρέχει δεύτερον τοποθετήσεως σημεῖον. Ὁ Στούαρτ παρατήρησε ὅτι σταθερῶς τὸ ὄνομα τοῦτο τίθεται ἐγγύτατα τῆς κοίτης τοῦ Ἰλισσοῦ· ὁ Φωβέλ τὴν αὐτὴν ἐποιήσατο πάλιν ἀνακάλυψιν. Παρατήρησεν ἐγγύς τῆς κρήνης πλείστους ἀρχαίους σωλῆνας σφῶς κατ' αὐτὸν ὑποδηλοῦντας τὸν ἄνωρον τῆς Ἐννεακρούνου (Pap. VIII, f° 4 Walpole, Mémoires, 473, 451). Τὸ οἰκοδόμημα τὸ ἀφιερωμένον Διονυσίῳ τῷ Μελομένῳ ἐκεῖ που πλησίον ἴσως εὑρίσκειτο· γνωστὸν δὲ ὅτι ἡ οἰκία τοῦ Πουλτίωνος ἐν ἡ κατεγελάσθησαν τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια ἀφιερῶθη εἰς τὸν Δίονυσον τοῦτον· ὁ ἐγγύς ὑπερβεν τῆς Ἐννεακρούνου κείμενος ναὸς τῆς Δήμητρος κρέσθεν αὐτῷ τὴν ἰδέαν ταύτην (Pap. VIII, f° 4).

Τῷ 1791 ὁ Φωβέλ ἔνα καὶ μόνον Κεραμεικὸν παρεδέχετο «ἀπολύτως ἔξωθεν τοῦ ἀρχαίου περιβόλου εἰς ἀπόστασιν μεζῶνα τῶν 400 ὀργυῶν, ἀπομεμαρυσμένον ἐπὶ πλέον κατὰ ἡμίσειαν λεύαν τῆς πύλης δι' ἧς εἰσῆλθεν ὁ Pausanίης» (Pap. VIII, f° 4). Ἐὰν αὐτὸς οὗτος ὁ Pausanίης καλεῖ τὸν Κεραμεικὸν χωρίον «ἴσως τὸ μέρος τοῦτο εἶναι κακῶς μεταπεφρασμένον... ἢ θὰ ἔλεγον τὸ χωρίον ὅπως σημάνωσιν τὴν πλευρὰν τῆς πόλεως τὴν ἐγγυτέραν πρὸς τὸ μέρος τοῦτο;» — «Μικρὸν τι μέρος μεταξὺ τῆς πύλης καὶ τῆς Καλλιρρόης ἐν ἡ ὑπάρχει κλίμας, ἐξακολουθεῖ, θὰ ἐπέισε περιηγητὰς τινὰς ὅτι ἐκεῖ ἴσως ἦτο ὁ Κεραμεικός, ἢ Κεραμεικὸς τις; Ἐζήτησα καλῶς· ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ μέρους τούτου χῶμα πρὸς κατασκευὴν ὀπτοπλίνων· ἀλλὰ πάντα τὰ χῶματα ταῦτα εἰσὶν παρεμπερῆ, φαίνεται δ' ὅτι οἱ ἀρχαῖοι οὐδέποτε ἐζήγουν ἐκεῖθεν, διότι ἡ ἐξαγωγή θὰ ἄφηνε κοιλώματα καὶ θὰ ἐχαμήλωνε τὸ ἔδαφος ἀντὶ νὰ ὑψοῖ αὐτὸ· πάντα τὰ χῶματα ταῦτα, εἰς δώδεκα ποδῶν βάρους, πληροῦνται παντοειδῶν ἐρειπίων· τὸ στόμιον φρεατός τινος κελῶς διατρηομένου, εὑρεθέντος εἰς τὴν ἐπιρᾶναιαν ταύτην, κατὰ δὴλον ποιεῖ ὅτι τὸ ἔδαφος ὑψώθη». Εἶτα, ἀλλὰ ἀκριβῶς βραδέως, φαίνεται, ὅτι ὁ Φωβέλ παραδέχεται δύο Κεραμεικούς. Ἐπιστολὴ τις τοῦ 1819 (Pap. II, f° 28—29), δίδει ἐπὶ τοῦ ζητήματος τὴν ὀριστικὴν αὐτοῦ γνώμην: «Ὁ ἔσω Κεραμεικός ὅστις ἦτο συνοικία τῆς πόλεως, ἔνθα ὑπῆρχον πολλαὶ στοαί, π. χ. ἡ Βασιλείος, ναοί, κτλ. ἦτο μεσημ-

βριῶς τῆς Ἀκροπόλεως, μεταξὺ τῶν Αἰγείων καὶ τῶν Πειραικῶν πυλῶν· πρὸ τεσσαρακονταετίας ἐχρησίμευεν ἐτι ὡς ἀγορά: ἀπομένει δ' ἐτι κίων τις ὄρθιος μίξ τῶν στοῶν (1). Ἀπὸ τῶν Αἰγείων Πυλῶν ὧν ἐγγύς ἴσταται ἐτι τὸ βάρρον ἐφ' οὗ οἱ ἵπποι τοῦ Πραξιτέλους, ἀφ' οὗ διέλθη τις τὸν Κεραμεικὸν μέχρι τῆς πύλης τοῦ Πειραιῶς, κατέρχεται διὰ τῆς Κοίλης ὁδοῦ (2) καὶ ἐξέρχεται διὰ τοῦ Διπύλου ὅπως μεταβῆ εἰς τὸν ἔξω Κεραμεικόν, ὅστις ἦτο περίπατος». Ὡς πρὸς τὴν Βασιλείον στοᾶν καὶ τὴν φράσιν τοῦ Pausanίου: «πρώτη δὲ ἐστὶν ἐν δεξιᾷ κελουμένη στοᾶ Βασιλείος», ὁ Φωβέλ ἠρώτα τῷ 1791 (Pap. VIII, f° 4) ἐὰν «τοῦ συγγραφέως εἰσερχόμενος, αἱ στοαὶ αὐταὶ ἦσαν δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ τῆς ὁδοῦ τοῦ Κεραμεικοῦ, ἢ ἐὰν εἰσερχόμενος εἶχε τὴν Βασιλείον στοᾶν πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ»· ἐκ τῶν ἠθῶν λεχθέντων δηλοῦται ὅτι ἐτάχθη βραδύτερον ὑπὲρ τῆς πρώτης ὑποθέσεως.

Τὸ βουλευτήριον ἐκεῖτο ἴσως παρὰ τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου, ἐν τῷ χώρῳ τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων (Pap. VIII, f° 181)· ὁ Φωβέλ εἶδεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ μαρμαρίνην ἔδραν, ἣν ὑπέλαβε ἔδραν πρυτάνεως· ἐσκεπτετο δὲ ὅτι πιθανώτατα ἡ ἔδρα αὕτη δὲν μετηνήχθη ἐκ τῆς κάτω πόλεως: «διότι, ἄνευ ἰσχυροῦ τινος λόγου, οἱ ὄγκοι οὗτοι κατέρχονται μᾶλλον ἢ ἀνερχονται». Ὁ Pausanίης ἠπατάτο, θέτων τὸ βουλευτήριον οὐ μακρὰν τῆς Ἐννεακρούνου ἀπεχούσης ὑπὲρ τὰς 300 ὀργυῖας· ἠπατάτο ὡσαύτως λέγων μετὰ τὴν περιγραφὴν τῆς βασιλείου στοᾶς: «ὠκοδομηται δὲ καὶ Μητρὸς θεῶν ἱερὸν... καὶ πλησίον τῶν πεντακισίων καλούμενον βουλευτήριον»· ἀντὶ νὰ εἴπῃ: «μετὰ τὸ ἱερὸν τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν κείμενον πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀκροπόλεως...» (VIII, f° 228). Παρὰ τὸ βουλευτήριον, εὑρίσκειτο ἡ θόλος (VIII, f° 228). Παρὰ τὸ βουλευτήριον, εὑρίσκειτο ἡ θόλος: «φρονῶ, λέγει ὁ Φωβέλ (VIII, f° 221, βλ. αὐτ. f° 228) ὅτι ἡ θόλος αὕτη εἶναι τὸ κοινῶς καλούμενον Φανάρι τοῦ Διογέους, κυκλοτερὲς οἰκοδόμημα ἐγεγῆν ὑπὸ τοῦ χορηγοῦ Λυσικράτους (3). Ὡς πρὸς τὸ χωρίον Λίμνη, ἀδύνατον νὰ ἐκεῖτο ἔνθα τοποθετεῖ αὐτὸ ὁ Βαρθελεμῦς: «Ὅτι ὀνομάζει χωρίον Λίμνης, γράφει ὁ Φωβέλ τῷ 1791 (VIII, f° 4), εἶναι κατωφερὲς χωρὸς ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως μέχρι τοῦ Ἰλισσοῦ, ἐν ᾧ οὔτε σταγὼν ὕδατος ὑπάρχει· δὲν θὰ ἀπέδιδε ὄνομα τὰ τοσοῦτον κακῶς ἀρμόζοντα εἰς τὸ ἔδαφος, ἐὰν ἔβλεπεν αὐτὸ ἰδίως ὀμμασιν»· τῷ δὲ 1806 (Mag. Encycl., 1807, II): «Δέον νὰ προτείνω ὑμῖν ἐτι, γράφει τῷ Barbé, ἐρευνᾶς περὶ τοῦ χώρου τῶν λιμνῶν· τὸ ὑποδεικνυόμενον ὡς τοιοῦτον ἐν τῇ περιηγήσει τοῦ Ἀναχάρσιδος, ἀντίκειται τῇ ἀληθείᾳ, διότι εἶναι τὸ ξηρότατον καὶ μᾶλλον κατωφερὲς μέρος τῶν Ἀθηνῶν· ἐν ᾧ ἀπὸ τοῦ Θησειοῦ μέχρι τοῦ Κεραμεικοῦ μετὰ τὰς βροχὰς, τὰ ὕδατα κλύπτουσι διάστημα ἐπέκεινα τῶν 150 τετραγωνικῶν ὀργυῶν, ἐκτεινόμενον μέχρι τῶν πυλῶν τῆς Τριάς (Tria) (4) ἔνθα σώζεται ἐτι μέρος τοῦ ἀρχαίου κυκλοτεροῦς πύργου ἐν τῷ τοίχῳ ἐκκλησίας τινὸς ἀφιερωμένης τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι. Τὸ μέρος τοῦτο, φίλε μου, εἶναι τὸ μόνον μὴ κκοιμήσιμον μετὰ σφοδρᾶς βροχᾶς; τὸ ὕδωρ παραμένει ἐν αὐτῷ καὶ παράγει ἀθρόνον θερσιμὸν

(1) Ὁ Φωβέλ ἀνεσκαψε παρὰ τὴν βᾶσιν τοῦ κίονος τούτου, καὶ ἀνεγνώρισε ὅτι εὑρίσκειτο ἐπὶ τοῦ χώρου τούτου (Walpole, Mémoires, σ. 477).

(2) Περὶ τῆς Κοίλης, τοποθετουμένης ὑπὸ τοῦ Φωβέλ μεταξὺ τῆς Πνυκῆς καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, βλ. Ὀδοποικὸν Σατωβριάντου καὶ Prokesch-Osten Denkwürdigkeiten, II, 386.

(3) Ἡ πρᾶξιτος αὕτη ἰδέα ἀπὸ μόνον ἐξεφράσθη ὑπὸ τοῦ Φωβέλ: συνήθως τὸ «Φανάρι τοῦ Διογέους» ἢ «Φανάρι τοῦ Δημοσθένους» ὑπολαμβάνει ὡς μνημεῖον τῆς ὁδοῦ τῶν Τριπόδων,

(4) Θριάται; Σ. Μ.

(1) Ἐφ' ὅσον ὁ Χατζῆ Ἀλῆς ἦτο ἀκόμη βρεβόδας, ἦτοι πρὸ τοῦ 1792· ἀλλαγῶ δωρεῶς ἐτῶν μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ ναοῦ τῆς Δήμητρος ἦτοι μετὰ τὸ 1779.

(2) Εἰκονίζεται ἐπὶ τοῦ σχεδίου τοῦ δημοσιευθέντος ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Olivier, πρὸς μεσημέριον τοῦ χώρου τοῦ κτερουμένου σήμερον ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου.

κωνείου άριστης ποιότητας, ύψους έπτά ποδών την έκκλησίαν, είς τό γθαμκλόν τουτο χωρίον, συγνάκις πλημμυρούσιν τά ύδατα του ύετου».

(Ακολουθεϊ)

ΑΠΟ ΤΑ «ΑΝΘΕΜΙΑ»

Νάμουν λουλουδι.

Πώς ήθελα νάμουν λουλουδι
Γλυκεία νά χύνω μυρουδιά
Σ τά στήθια σου νά με καρφώνης
Νά σοϋ λιγόνω την καρδιά.

Νά μέχης πάντα στολισμό σου
Και μόλις, φως μου, μαραθῶ
Ναϋρω στα στήθια σου τό μνημα
Κι' εκεί γλυκά ν' αναπαυθῶ!

Αλήθεια.

Ο στεναγμός μου πυρπολεϊ
Γῆ, οϋρανῶ κ' αϊθέρα
Κι' ὁ πόνος μου αντίλαεϊ
Σ την πλάση πέρα-πέρα.

Κι' ὁμως ή μαύρη σου καρδιά
Δέν έχει νοιώσει μόνο
Σ του στήθους σου τῆ σκοτιδιά
Τῶ φλογερό μου πόνο...

Μυστικό.

Σ τά βάθη πνίγω τῆς καρδιάς μου
Κάθε μου αϊσθημα μεγάλο
Ποιός ξέρει σάν τό φανερώσω,
Αν θά σωθῆ στῆς γῆς τό σάλο.

Πεθαίνει τῶμορφο λουλουδι,
Όταν κανεις τό ξερριζώση,
Γι' αὐτό στα σπλάγχνα μου ἄς μένη,
Ὡς ποῦ ή νύχτα νά με ζώση!

Σπάρτη.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Αχιλλέως Παράσχου Ποιήματα.

Προσεχῶς εκδίδονται τά ανέκδοτα του Αχιλλέως Παράσχου ποιήματα. Ο ελληνικός λαός ὅστις ἐλάτρευσε τὸν ποιητὴν ζῶντα κ' ἔχυσε δάκρυα ἀλγους παρὰ τὴν σορὸν του γονυκλινῆς, θά ἀκούσῃ μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν τὴν εἰδῆσιν αὐτῆν.

Καὶ ὀφείλεται ἐξαιρετικὴ τιμὴ εἰς τὸν Δῆμον Ἀθηναίων, ὅστις ἐψήφισε ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν χρηματικὸν ποσόν.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὴν εὐγενῆ ταύτην τοῦ Δήμου πράξιν θά μιμηθῶσι καὶ οἱ ὁμογενεῖς μας. Πρὸς τοῦτο κατηρτίσθη ἐπιτροπὴ ἐξ ἐγκρίτων δημοσιογράφων.

X

«Νέος λιμενοδείκτης»

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Νικολ. Γ. Κοτσοβίλλη ὁ «Νέος Λιμενοδείκτης» ἀπαρτιζόμενος ἐκ 1200 σελίδων μετὰ 250 λιμενικῶν χαρτῶν ὁλοσελίδων, εὐρισκομένων κατὰ τάξιν ἐν τῷ κειμένῳ διὰ τὴν εὐκολίαν τοῦ ἀναγνώστου. Πραγματεύεται α') Τὴν γεωγραφικὴν θέσιν ἐκάστου λιμένος καὶ τόπου, καθὼς καὶ ἐκάστης νήσου, β) Τὴν περιγραφὴν τοῦ σχήματος τῶν λιμένων καὶ ὁρμῶν μὲ τὰς ἀγκυροβολίας αὐτῶν, γ') Τὴν περιγραφὴν τῶν νήσων, νησίδων καὶ ἄλλων ἐν γένει βράχων καὶ ἀκρωτηρίων, δ') Τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τῶν ὑφάλων, ἰσάλων καὶ ἐξάλων, ἐπικινδύνων εἰς τοὺς ναυτικούς ἀβαθῶν μερῶν (ξέραις), ε') Τὴν καταμέτρησιν τοῦ βάθους τῶν λιμένων καὶ ὁρμῶν καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν περασμάτων, ς') Τὴν διόρθωσιν τῆς τοπικῆς παραλλαγῆς τῆς μηχανητικῆς βελόνης τῆς πυξίδος διὰ τὸ τρέχον ἔτος, ζ') Τὰς διαφορὰς τοπικὰς παρατηρήσεις λόγῳ τρικυμῶν, ἀνέμων, ρευμάτων καὶ ἄλλων τοπικῶν σημείων πρὸς ἀποφυγὴν ἐνδεχομένου κινδύνου συνεπεῖα κακοκαιρίας, η') Τὴν τοποθέτησιν τῶν φάρων καὶ φανῶν μετὰ τῆς ἀκριβοῦς θέσεως αὐτῶν τοῦ πλάτους, τοῦ μήκους, τοῦ ὕψους καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀκτινοβολίας αὐτῶν. Τὴν περιστροφὴν καὶ τὴν ἀπόστασιν ἐκ τῆς ὁποίας εἶνε οὗτοι ὄρατοί. Τὸ λαμπρὸν καὶ ὠφέλιμον τοῖς ναυτικοῖς βιβλίον τοῦτο τιμᾶται δραχ. 20.

X

«Αντιλαλοῦ»

Τὸν ἀνω τίτλον φέρει ἡ ἐν ἐνὶ τόμῳ ἐκδοθεῖσα ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ ἐμπνευσμένου ποιητοῦ καὶ δικακερμένου συγγραφέως Σπ. Πασαγιάννη.

Ἡ «Ἴρις Ἀθηνῶν», πᾶσα σύστασιν τοῦ ἔργου θεωρεῖ περιττὴν, φρονούσα ὅτι τὸνομα τοῦ ποιητοῦ ἐκπροσωπεῖ τὴν θερμότεραν τῶν συστάσεων. Τὸ βιβλίον τιμᾶται δραχ. 2.

X

Συνετάχθη καὶ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ εὐπαιδέτου ἐλληνοδιδασκάλου κ. Δ. Α. Κολοκοτρώνη, ἐγχειρίδιον ἐμμέτρων γραμματικῶν κανόνων, εὐμεθοδῶτατον διὰ τοὺς σπουδάζοντας μαθητάς.

Συγχαίρομεν ἐγκαρδίας τὸν φίλον λόγιον κ. Κολοκοτρώνην διὰ τὸ νέον αὐτὸ πρὸς τὰ πρόσω βῆμα καὶ προτρέπομεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐκπόνησιν καὶ ἐκδοσιν ὁλοκλήρου ἐμμέτρου Γραμματικῆς, ἥτις μεγάλως θά συντελέσῃ πρὸς πρόοδον τῆς κατωτέρως ἐκπαιδεύσεως, καθότι εὐληπτοτέρους καὶ τερπνοὺς τοὺς ξηροὺς κανόνας τῆς Γραμματικῆς θά καταστήσῃ.

ΠΟΙΚΙΛΟΠΟΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

«ΤΟ ΑΛΣΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ»

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΕΝ ΣΥΡΩ

Τὸ μόνον νυκτερινὸν κέντρον τῆς διασκεδάσεως νεολαίας ἐν Σύρῳ, καθ' ὅλην τὴν νύκτα διάφορα φαγητά, ἄπαντα τὰ εἶδη οἴνων καὶ ποτῶν Ἑλλάδος καὶ Εὐρώπης, κῆπος, καὶ ἰδιαιτέρως αἰθουσα κοσμουμένη δι' ἀγάλματων, σκηνογραφῶν καὶ πιδάκων, φωτισμὸς ἀπλετος δι' Ἀσετυλίνης. Ταῦτα πάντα ὀφείλει ἡ Σύρος εἰς τὸν προοδευτικώτατον κ. Δ. Παλαιολόγον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΒΒΑΔΗΣ

ΕΜΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

49-ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ-49

Πώλησις κλειδοκυμβάλων καὶ παντὸς εἶδους μουσικῶν ὀργάνων. Ἐνοκίασις Κλειδοκυμβάλων.

ALEXANDRE CAVADIS

MARCHAND ET ÉDITEUR DE MUSIQUE

49 RUE DU STADE 49

Vente de pianos et de tous instruments de musique. Location de pianos.

ΜΙΧΑΗΛ ΤΑΤΑΚΗΣ

ΚΑΠΝΕΜΠΟΡΟΣ ΕΝ ΣΥΡῶ Ὁδὸς Ἐρμού

Μεγάλῃ παρακαταθήκῃ καπνῶν Σηρομέρου, Ἀγρινίου, Θεσσαλίας, Λαμίας καὶ λοιπῶν μερῶν.

ΜΕΓΑ

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

«Ο ΕΥΡΩΤΑΣ»

Δ. Ι. ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΟΥ ΤΗΣ Β. ΑΥΛΗΣ

ΕΝ ΣΥΡῶ ΟΔΟΣ ΑΓΟΡΑΣ

Ἰῶδη Λουκουμίων

Περγαμόντου, Πορτοκαλίου, Φιστικίου, Μανδραρινίου, Ἀνθους, Βανίλιας, Μπανάνας, Κουκουναρίου, Ἀμυγδάλου, Ροδοσαχάρεως, Μαστίχης, Φράουλας, Σοκολάτας, Λεμονίου.

ΒΥΡΣΟΔΕΨΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΚΛΑΒΟΥΝΟΥ

ΕΝ ΣΥΡῶ

Κατασκευάζει τὰ στερεώτερα δερματῆ.

ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ ΧΑΪΜΑΝ

ΕΠΗΠΛΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ Β. ΑΥΛΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Βουλῆς. Ἐπιπλα παντὸς εἶδους ταπετσαρίας ἀπαρμιλλοῦ τέχνης.

ΜΕΓΑ ΥΑΛΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Π. Α. ΑΡΑΝΙΤΗ ΕΝ ΣΥΡῶ

Πωλεῖ εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συνάγωνισμῶ ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς ὑαλουργικῆς. Λάμπκι, κομψοτεχνήματα κλπ. κλπ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Γ. Ἰωάννου ἐν Αἰγίῳ.

Γ. ΜΠΡΕΛΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Ὁδὸς Δώρου 4 (πλατεῖα Ὁμονοίας)

Κατασκευάζει τοὺς τελεστέρους τεχνητοὺς ὀδόντας τῶν νεωτέρων ἐφευρέσεων Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς.

ΠΥΤΙΑ ΦΥΣΙΚΗ

Καθαρὰ εἰς κόνιν

τοῦ δόκτορος Μόρις Βλοῦμενταλ

Ἡ μόνῃ ἀναγνωρισθεῖσα παρὰ τῶν τυροποιῶν ὡς μὴ περιέχουσα ξένας οὐσίας καὶ μὴ προσδίδουσα οὐδεμίαν ἰδιαιτέραν ὀσμὴν ἢ χρῶμα εἰς τὸν τυρόν.

Ἀπολύτως ἀγνή ἡ φυσικὴ πυτιὰ δὲν ἐμποδίζει τὴν ζύμωσιν, πηγνύει τὸ γάλα ὁμοιομερῶς, ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φουσκωμάτων καὶ συντελεῖ εἰς μεγαλειτέραν κατὰ 10 ο/ο ἀπόδοσιν τυροῦ ἀπὸ τῆς ἀνοτυπίας.

Διὰ τῆς πυτιᾶς τοῦ Δὸς Βλοῦμενταλ παράγεται τυρὸς λευκώτατος, καθαρῶτατος καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἐξάαιρετος.

Ἀποστέλλεται ἐντὸς κυτίων ἐκ λευκοσιδήρου 16 δραμίων.

Μόνος ἀντιπρόσωπος ἐν Ἀνατολῇ

ΑΔΕΕ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΟΔΟΧΟΣ

Γραφεῖα:

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Ὁδὸς Τσαμαδοῦ ἀνωθι συμβολαιο- Ὁδὸς Γέγγα Φεραρίου ἐναντι γραφείου Βουτυρά. οἴκου Κόλλα

ΜΑΣΤΙΧΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Πεταχῆ ἀριθ. 3

Οἶζο γνήσιον, Μαστίχα γευστικώτατη, Κονιάκ δυναμικώτατον, Οἶνοι Σάμου, Κεφαλληνίας, Δεκελείας, Σόλωνος. Σπεύδατε! Σπεύδατε!

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ

Κ. ΚΩΣΤΑΚΗ

Καθαριότης καὶ περιποίησης ἄκρα, ἅπαντα τὰ εὐρωπαϊκὰ ποτά, Σφαιριστήριον, ἀναγνωστήριον πλήρες καὶ πᾶν ὅ,τι καλὸν θέλετε εὐρεῖ εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ κ. Κ. Κωστάκη κείμενον παρὰ τὸν σιδηρ. σταθμὸν ΕΝ ΛΑΥΡΙῶ.

ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΤΑΡΗ

Κατασκευάζει ἅπαντα τὰ εἶδη τῆς σιδηρουργίας, τὸ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐργοστάσιον ἐν Λαυριῳ.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

Χ. ΛΕΟΥΣΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἐναντι Βουλῆς

Τὸ ἀρχαιότερον εἰς τὸ εἶδος τοῦ κατὰστημα τῶν Ἀθηνῶν, προμηθεύει τὰ ἐκλεκτότερα ἀρώματα ἐκ τῶν μάλλον πεφημισμένων ἐργοστασίων τῆς Εὐρώπης.

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΒΥΡΣΟΔΕΨΕΙΟΝ

ΙΩΑΝ. ΖΑΧΑΡΑΚΗ ΕΝ ΣΥΡῶ

ΙΑΡΥΘΕΝ ΤΩ 1881

Δέρματα διὰ πέληματα στρατοῦ.

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΥΦΑΝΤΗΡΙΟΝ

ΠΕΤΡΟΥ Β. ΠΙΝΤΟΥ

ΕΝ ΣΥΡῶ Ἐναντι Ναυπηγείου, ὁδὸς Ποσειδῶνας

Λειτουργοῦν διὰ τῶν τελειοτέρων μηχανημάτων.

ΕΠΗΠΛΟΠΟΙΕΙΟΝ Γ. ΜΑΡΚΟΖΑΝΟΥ ΕΝ ΘΗΡΑ

Κατασκευάζει τὰ τελειότερα ἐπιπλα, διακρινόμενα διὰ τὴν στερεότητά καὶ καλαισθησίαν.

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

ΓΡΑΜΜΑΙ

ΑΘΗΝΩΝ Π. Ν. ΦΑΛΗΡΟΥ & Ν. ΦΑΛΗΡΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δρομολόγιον Ισχυρόν από τής Κυριακής 11 'Απριλίου 1899

Εξ Αθηνών εις Φάληρον 'Ακαδημεία	'Εκ Φάλ. εις Πειραιά		'Εκ Πειρ. εις Φάληρον		Εξ Φαλήρου εις Αθήνας
	Προς την Δη- μαρχίαν	Προς την ὁδὸν Σωκράτους	Εκ τῆς Δη- μαρχίας	Εκ τῆς ὁδοῦ Σωκράτους	
Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.
6.—	6.—	7.—	6.20	7.16	6.40
6.40	6.40	7.20	7.—	7.36	7.20
7.20	7.20	7.40	7.40	7.56	8.—
8.—	8.—	8.20	8.20	8.16	8.40
8.40	8.40	8.40	9.—	8.56	9.20
9.20	9.20	9.—	9.40	9.16	10.—
10.—	10.—	9.20	10.20	9.36	10.40
10.40	10.40	9.40	11.—	9.56	11.20
11.20	11.20	10.—	11.40	10.16	12.—
12.05	12.—	10.20		10.36	
		10.40		10.56	
		11.—		11.16	
		11.20		11.36	
		11.40		11.56	
		12.—			
M. M.	M. M.	M. M.	M. M.	M. M.	M. M.
3.40	3.55	12.40	4.10	12.56	4.—
4.10	4.25	1.—	4.40	1.16	4.30
4.40	4.55	1.20	5.10	1.36	5.—
5.10	5.25	1.40	5.40	1.56	5.30
5.40	5.55	2.—	6.10	2.16	6.—
6.10	6.25	2.20	6.40	2.36	6.30
6.40	6.55	2.40	7.10	2.56	7.—
7.10	7.25	3.—	7.40	3.16	7.30
7.40	7.55	3.20	8.10	3.36	8.—
8.10	8.25	3.40	8.40	3.56	8.30
8.40	8.55	4.—	9.10	4.16	9.—
	9.25	4.20	9.40	4.36	9.30
		4.40		4.56	
		5.—		5.16	
		5.20		5.36	
		5.40		5.56	
		6.—		6.16	
		6.20		6.36	
		6.40		6.56	
		7.—		7.16	
		7.20		7.36	
		7.40		7.56	
		8.—		8.16	
		8.20		8.36	
		8.40		8.56	

ΕΚ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

5.40 Π. Μ.

6.10 »

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΚΑΛΛΙΘΕΑΝ

9.15 Μ. Μ.

10.— »

ΣΗΜ. Ἡ πώλησις τῶν εἰσιτηρίων γίνεται εἰς τὸν Σταθμὸν Πει-
ραιῶς πλησίον τῆς Δημαρχίας, ἐν τῇ ὁδῷ Σωκράτους καὶ ἐν Ν. Φα-
λήρῳ παρὰ τῷ σταθμῷ, ἐν Αἰθῆναις δὲ παρὰ τῇ Ἀκαδημίᾳ, στά-
σεις Ἀνακτόρων, Ὀρφανίδου καὶ σταθμῷ Μακρογιάνην.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ «Ο ΕΡΜΗΣ» ΕΝ ΣΥΡῶ:
ΣΤ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπὶ τῆς παραλιακῆς ὁδοῦ

Καθαριότης ἄψογος, βούτυρον ἀγνόν οἶνοι ἔκτακτοι, με-
τσίνα Μεγαρίτικη. Φωτίζεται δ' ἀσετυλίνης.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Ν. ΜΑΡΓΑΡΙΤΟΥ

ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ

Κατάλληλον δι' οικογενείας, δωμάτια εὐρύχωρα καὶ εὐά-
ερα, καθαριότης μοναδική, περιποίησης πρωτοφανῆς, ικανο-
ποιούσα καὶ τὸν ἰδιοτροπώτερον τῶν πελατῶν.

DR ΤΣΟΧΟΝΗΣ ἰατρός

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ Λεωφόρος Σωκράτους ἀριθ. 14

Μετὰ μακρῶν καὶ ἐπανειλημμένην ἐν ταῖς Κλινικαῖς Πα-
ρυσίων ἐξάσκησιν, ἐφαρμόζει τὰς τελευταίας θεραπείας ἐπὶ
Νευρασθενείας, Φυματώσεως, Χρονίων ἐκζεμάτων (μαγνα-
σίλις), Συριλίδος, goutte militaire, impuissance ἰασις
βεβαία. Τὰ Σάββατα δωρεὰν τοῖς ἀπόροις τὰ παιδικὰ νο-
σήματα.

ἽΩραι ἐπισκέψεων 9—10 π. μ. καὶ 2—4 μ. μ.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΤΟ ΠΑΝΘΕΟΝ»

ΦΩΚ. ΠΑΠΑΜΗΤΡΟΥ

Ὀδὸς Αἰόλου 127 ἄνωθεν Λούβρου

Τὸ τελειότερον ἐργαστήριον (atelier) τῆς Ἀνατολῆς.
Μοναδικὸν διὰ φωτογράφησιν καὶ τεσσαράκοντα ἔτι ἀπό-
μων ἐν συμπλέγματι, οικογενειῶν, σχολείων, ὁμίλων κλπ.
Ἀπαρκίμιλλος φωτογράφησις ἐκτὸς τοῦ Φωτογραφείου.
Τὰ κυριώτερα συστατικά του εἶναι ἐργασία καλλιτεχνικὴ
καὶ τιμῆι μέτριαι, ἅτινα θὰ καταστήσουν αὐτὸ τὸ λαϊκώ-
τερον Φωτογραφεῖον τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀπέρρατι Χρυσοση.λαιοτίση

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Δ. ΜΑΤΣΗ

ΕΝ ΣΥΡῶ ἐπὶ τῆς πλατείας Μιαούλη

Τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον τῆς Σύρου, δωμάτια εὐρύχωρα
καὶ εὐάερα, καθαριότης ἀμειψτος. Αἴθουσα Ἑστιάτοριου
Table d'haute καὶ en Carte.

Ἰδιαιτέρα διαμερίσματα δι' οικογενείας.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΣΤΡΑΤΗ

57 Ὀδὸς Σταδίου 57 ἔστι τὸ Ἀρσακείου

Καλαισθησίαι ἐκτέλεσις καὶ ἐ-
φαρμογὴ ὑποδημάτων τελειοτάτη
Εὐλικρινῆς ἐκτέλεσις πάσης πα-
ραγγελίας.

Πλουσία συλλογὴ ἐτοιμῶν ὑ-
ποδημάτων.

Πλοῦτος καὶ ποικιλία δερμά-
των Εὐρωπαϊκῶν ἀρίστης ποιό-
τητος.

ΤΙΜΑΙ ΑΝΕΠΙΔΕΚΤΟΙ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ἄρκει μία μόνη ἐπίσκεψις

Ἐν τῇ καταναλώσει τὸ κέρδος

ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΕΝ ΘΗΡΑ

ΕΥΣΤΡ. Α. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἄπαντα τὰ εἶδη τῶν ὑφασμάτων ἐγγύωρα καὶ εὐρωπαϊ-
κά, εἶδη πολυτελείας νήματα δριλλία ψιλικά κτλ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΨΩΜΑΣ τροφодότης πλοίων, προμηθευ-
τῆς ὕδατος καὶ ἀνθράκων. Κάτοχος τῆς Ἀγγλικῆς καὶ ἄλ-
λων γλωσσῶν ἐν Σύρῳ.

